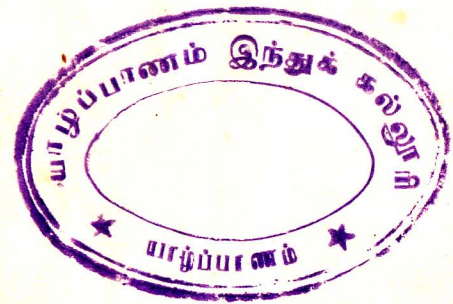
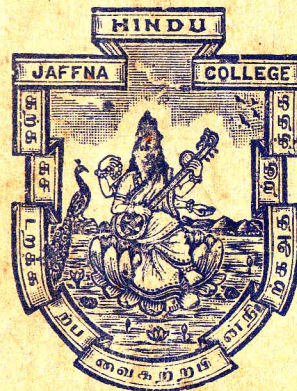

1948

Jaffna Hindu College
Centenary Celebration-1989-1990
Centenary Collections.
Donated By MR. V. MAHADEVAN
Mr. T. Kamalanathan +
Collected By Mr. S. Sanmugavasa.
Date: 25.12.1989 Principal.....

the young hindu

JAFFNA HINDU COLLEGE

AUGUST 1948.

KANA

✂ THE YOUNG HINDU ✂

"To Thine own Self be true."

PUBLISHED BY THE STUDENTS OF

JAFFNA HINDU COLLEGE

EDITOR:

M. PADMANATHAN

(Jr, Entrance)

VOL. IX.

AUGUST 1948.

NO. 2

The Editorial Board—Second Term 1948

M. Pathmanathan	<i>English Editor</i>
M. M. Nizar	<i>Asst. „</i>
A. Tharmalingam	<i>Tamil „</i>
S. Pathmanathan	<i>Asst. „</i>
P. Tharmaratnam	<i>General Secretary</i>
K. Velauthapillai	
V. Parameshwaran	
S. Alagaratnam	
M. Murugesapillai	
S. Thananjeyarajasingam	
S. Gopal	
S. Narenthiranathan	
S. Nadarajah	
P. Ghananathan	
S. Somasegaram	
V. Subramaniam	
P. S. Thillainathan	
R. C. Sathiapalan	
S. Sivadasan	
S. Satchidanantham	
K. A. Vigneswaran	
S. Ragunathan	
K. Sivagnanam	
K. Kopalapillai	
R. Sivanandarajah	
Abdul Rahim	
C. S. Balasubramaniam	
T. Satkunanathan	
S. Thiruchethur	
M. Rajanayagam	
S. Subramaniam	
S. Somasuntheram	
T. Thillairajah	

	Page.
Editorial Notes	1
What have we learnt?	4
The Narbada Valley	6
The Water Mark.	8
Should women be employed in Govt. Services?	10
The best years of our lives	11
My first photo	13
What freedom means to me	14
The path through the cemetery	15
The radio in education	17
In Peradeniya Gardens	18
Down from Everest	19
Why we go to School	20
Who will foot the bill?	21
School magazines	22
The ghost of Kombaiyan Manal	23
The Jaffna farmer	23
An uneaten feast	25
The Hill Capital receives the Sanchi Relics	25
My hobby	27
The Sacred Bo-tree	27
Magic Square	28
Gleaned from many fields	29
Reports: The Historical & Civics Assn.	30
Senior Hostellers Union	31
The Hostel Garden Club	31
Pasupathy House	33
Nagalingam House	34
Selvathurai House	34
Casippillai House	35
Sabapathy House	36
Accounts for last number	37

To understand the world is better than to condemn it; to study the world is better than to abuse it; to make the world better, lovelier and happier is the noblest work of any man or woman.

Bhagavad Gita

THE YOUNG HINDU

AUGUST, 1948

EDITORIAL NOTES

We are glad to publish this year's second number of the Young Hindu and hope that it will be received with the same enthusiasm as the Gandhi Number.

The students are just getting over the strain of the two months of training before the Meet, which took place on 10th of July. Looking back over the Sports Meets of the past years, the keenness, the well-come gathering of ladies in bright sarees, the splendidly decorated pandals of the Houses, the cheering, the order and clean sportsmanship of this year excel previous records. We congratulate Pasupathy House on their championship and as joint winners of the Relay Cup with Nagalingam House. We also extend our congratulations to the Individual Champions in the various divisions:

Juniors—S. Arunasalam. (Pasupathy House)

Intermediates—R. Sivagurunathan Selvadurai House)

Seniors—M. Pathmanathan (Nagalingam House).

The Tug-o-war event was also won by Pasupathy House, no doubt, because of the mighty efforts of M. C. Kandiah. Another interesting event was the winning of the Old Boys' race by Mr. S. U. Somasegaram. We congratulate the Sports Master and the officials for the efficient handling of the day's programme.

Our team did creditably last season in spite of various shortcomings. We defeated Central College but lost to Hartley and Union. Our team consists of many youngsters **Cricket** who can, with patience and a little experience, reach the top. A special tribute should be paid to the Sports Master for the great pains he took with the team.

For the first time in the history of Ceylon, an Olympic team sailed from the shores of Lanka to the London Olympics.

Our good wishes go with the team. Albert **World Sports** Perera, the Bantam-weight boxer of Ceylon, is the best contender for an Olympic Medal. The United States of America is, as usual, expected to sweep the board at the Olympics. An Indian Olympic hope is Harry Rebello, who clears 50 feet in the Hop, step and jump. In a recent meet held at Hotspur Park, London, Rebello gained the first place with a leap of 48 feet 10 inches. Recently, Joe Louis, holder of the World Heavy-weight boxing title, struck the headlines again, by knocking out the challenger Joe Walcott in the eleventh round of a scheduled fifteen rounds contest. Joe Louis' record is unique. He has decided to quit the ring as undefeated champion.

Another important event in the world of sports is the 'Test Matches' between Australia and England. This is Don Bradman's last tour of England as well as his last cricketing season. Though nearly forty, he is still a great batsman. Australia has won two of the three test matches played, in spite of the brilliant batting displays of Denis Compton, England's star batsman. He has already scored two centuries in the present Test series. This amazing cricketer broke two age-old records last season. All the wiles of Toshak and Johnson or the speed of Lindwall and Miller or the generalship of Bradman could not get this batsman out before his hundred. Mention must be made of Pollard's and Bedser's fine bowling in the Third Test which routed the Australians for a total of 221. The bumpers of Lindwall and Miller have created quite a stir all over the world. As a result of this they were booed. All the same the Australians are good sportsmen.

Among our present needs, first mention must be made of our Library. An up-to-date and well-furnished library is the most attractive asset of an educational institution.

Our Needs: Our Library is old and needs 're-juvenation'. Additions must be made every year if it is to play its proper part in education. Perhaps, the Old Boys could help.

The absence of Scouting in such a big institution is also regrettable. This is a matter which demands immediate consideration.

Elocution and Singing contests must be more frequent. Or perhaps, a Dramatic Society must be formed, and the staging of a play must be an annual event. That may be a way of collecting funds too.

We should not forget to mention T. Ravindran who won the First Prize (Junior Section) in the Oratorical Contest organized by the Northern Province Teachers' Association on Education Day. Our congratulations to him.

Two little girls were busily discussing their families.

"Why does your grandmother read the Bible so much?" asked one.

"I think" said the other little girl, "that she is cramming for her finals".

WHAT HAVE WE LEARNT?

It was good Friday. The church was unusually crowded on that day when two thousand years ago, a martyr shed his blood for the cause of humanity. Men and women, young and old, they were vying with each other in pomp and splendour. They seemed to have gathered there mainly for the purpose of showing off their clothes and jewelry. Some acute theological controversy was being explained but this did not interest me much. But on turning back, I saw a woman come and rest upon a step of the church. She was clad in rags. Her sunburnt face and dishevelled hair showed that life had not treated her fairly. Evidently, she was waiting there to beg for alms. She was one of the thousand destitutes whom one may come across. But the sight of her drowned me in a series of thoughts—stray but painful all the same.

Christ lived a life of service and sacrifice. He taught that men were the children of one God and hence were brothers. He taught man to love his neighbour. By preaching through parables he taught the rich man to uplift his poorer brethren. In one of his commands he declared, "thou shalt not kill". But how many murders, and how much of exploitation that is worse than murder, stand to the credit of Christianity during the past two thousand years? Under the cover of Christianity the Crusades and the devastating Wars of the Reformation were fought. In the name of Christianity, the Western imperialists subjected the weaker Eastern races to exploitation.

Even before Christ, Buddha had taught the world the principle of Ahimsa. Buddha was a prince, and yet he sacrificed his kingdom and all the riches that the world could give him, so that he might find for men an escape from life. Buddha extended his philosophy of love even to birds and animals. But many a king and many an unscrupulous leader has used the name of Buddha to fight battles, to ravage cities, to destroy love. Even today, many people find in Buddhism an easy weapon to fulfil their malicious designs. Mohamedanism has more destructive tales to tell. After Mohamed, the Koran and the sword went hand in hand; the rejection of one meant the acceptance of the other. The infidel was exterminated with cruelty that defies description. It is too

painful here to relate the story of the destruction of the churches of Europe or the temples of Hindu India by the Muslims.

Abraham Lincoln was a statesman. He used all the power and statesmanship at his command to liberate the suppressed race of America. His mind was sensitive to their suffering and his life was dedicated to their cause. In the end he laid down his life for the sake of the cause that he held dear. But America is no longer judged in terms of liberty and Lincoln Memorials. The word *emancipation* has lost all its charm. What everybody associates with America today is lynching and race segregation, and dollar imperialism.

The life and aims of Mahatma Gandhi are too well known to be repeated here. Gandhiji's real claim to greatness is not that he achieved independence or self-respect for India. In the words of President Truman, his cause was the cause of brotherhood and peace. To him were not distinctions like *Muslim* and *Hindu* or *Brahmin* and *Harijan*. Like Lincoln, in the pursuit of his cause he lost his life. We are not sparing in words to praise the greatness of Gandhiji. All the same, troubles continue in Kashmir and Hyderabad. The caste system is as rigid as ever. Our temples are closed to the Harijans. We are prepared to keep them away from our crematoriums and public wells even by show of force...

Here my train of thoughts came to an abrupt end.

The scene I saw at the church has left a deep impression upon my mind. It puzzles me. On one side is a crowd bent on merry-making. On the other side is a body waiting in the noon day heat to earn a few copper coins, and thousands of saviours and martyrs and benefactors have lived, worked and shed much noble blood. What have we learnt?

K. PUVANASUNDRAM
Sr. H. S. C.

The difference between a conviction and a prejudice is that you can explain a conviction without getting angry.

THE NARBADA VALLEY—THE FIRST SEAT OF INDIA'S CIVILIZATION?

It is a popular belief that the first seat of India's Civilization is the Indus Valley. But the recent discoveries in the Narbada seem to tell another story. These discoveries show that there was a civilization in India centuries earlier and even in that remote period when cities were unheard of in Egypt and Sumer, urban life was already known in India. Further, these discoveries show association with the earlier history of India, as recorded in the Puranas.

Centuries before the rise of the Indus Valley civilization, there were in India two cognate groups of early farmers. They should have been here by the 4th millenium B. C. The first group had a tradition of painting their pottery buff colour. As their remains were found in the Quetta area, their culture is hailed as the Quetta culture. From here they moved on to the basin of the 'lost river', the Saraswati of the Vedic lore. The second group had a tradition of red pottery. They first occupied the region bordering the Arabian Sea, in the Narbada valley, where their remains are also found. Two other sites are the Loralai valley and the Zhob valley.

These people lived in small houses built of rubble and cemented with mud. They grouped themselves into villages, which were strung out along the valleys. They cultivated land, bred cattle, and hunted ibex and wild goats. They knew a form of irrigation. Their tools consisted of stone implements. The Zhob women wore bangles of clay, but the rich near the coasts favoured bracelets of conch shell, and in the inland tracts of Loralai, they made these out of bones. They also got from somewhere bangles and beads of a crude glass in multiple colours.

In the lower valleys in Gujerat, where wood, bamboos and reeds grow abundantly, the people built their flimsy buildings from these materials. The practice is current even now. In the middle valleys where the bed of the river is pebbly the dwellings were built of rubble cemented with mud. This type of building is typical of the Zhob and Baluchistan. Burnt bricks are also found.

At well-preserved sites here, bones of cattle and other animals occur abundantly, showing that an animal diet formed an important part of the food of these people. Granaries of terracotta are also found. Characteristic antiquities worth mention are tiny implements of siliceous stone known as microliths. Microliths date back to the Upper Old Stone Age period, 100,000 to 50,000 years ago. Some forms of microliths were employed in knives, harpoons, darts, etc. The pottery of the Narbada people belongs to the red ware variety noticed in the Iranian highlands. The Narbada variety is wheel-made in contrast to the hand-made ones of the Iranian culture. The wheel-made pottery dates back to 4000—3500 B. C.

The Zhob used stoneware of alabaster turned on the wheel. The same type occurs in the Narbada but here the stone is of a local variety. Beautiful bracelets of white agate, turned skilfully on the lathe are unique finds not known at other archaeological centres.

Although the history of glass-making is not very old, regular use of glass begins with the Sargonic period, (2300 B. C.), in Babylonia. The oldest dateable glass find is a bead from a prehistoric grave of 3400 B. C. Glass beads had been discovered at early sites in Iraq. It is possible that since the types of glass objects found in the Zhob and Baluchistan occur in a striking profusion at the Narbada sites, and the ingredients necessary for the glass manufacture are also available here, India may have exported these objects to pre-Sumerian Egypt and Iraq. The prehistoric paintings found in well-known sites here, must belong to the Narbada culture because objects peculiar to that are found in the debris of those painted walls.

Not only did the prehistoric culture of the Narbada antedate all known peasant cultures of India, but also, in the city of Maheshwar it developed a city life centuries before the rise of Mohenjo-Daro. This city was known as the centre of civilization when city-life was unheard of in Sumer. The present city has a population of 8,000. Maheshwar is remembered in Hinduism as the great capital of the Indian emperor, Sahasrarjuna, and the scene of conflicts between him and Parashurama. Maheshwar is on the ancient highroad from North India to the Deccan and may have sprung up as a halting-place. According to a rough estimate

with the help of the Puranas, the period of Sahasrarjuna and his Haihaya clan is taken up to 3647 B. C. Muchukanda from Ayodhya is said to have attacked the Narbada and established a town on the river. This town was further developed by Mahisman of the Haihayas and it earned the name of Mahismati and became the capital of Anupa in the 35th century, which is quite in keeping with the approximate date furnished by the archaeological evidence. The remains of the Harappa culture at Mohenjo-Daro date in the light of the latest researches, from the 24th century B. C. This shows that the New Stone Age city of Mahismati had had its origin about a thousand years before the foundations of the Bronze Age Mohenjo-Daro were ever laid on the banks of the Indus.

(Condensed from an account in the Illustrated Weekly of India)

S. NAGARAJAH,
Jr. H. S. C.

Short Story

THE WATER MARK.

It was almost dark when Ramesh swung himself on his bike after a cricket match at college. Passing the bazaar he had remembered that it was his younger brother's birthday, and walking into a toy shop he had bought a water-pistol for the little fellow. There was a faint drizzle that threatened to swell into a downpour. He had no desire to get soaked after the warm exercise. The only shelter nearby was an old temple which nobody ever cared to enter after dark because of the many fantastic stories of a 'muni' supposed to watch over the wealth in the shrine. But to Ramesh 'munis' did not exist; so he cycled into the temple.

He had just got into the outer hall and deposited his bike in a corner, when it began to rain in earnest. The water from the eaves drained out into a stone cistern and overflowed in bubbling curves. Having little to do, he amused himself by filling the water-pistol and splashing the water about. Then he aimed his shots at the crude idol staring at him from the centre of the temple and watched the splash of water hit the 'bull's eye' and spray

out in sparkling drops. It wasn't much fun when the darkness got on and soon he dropped off into a half-sleep.

Suddenly he got up with a jerk. Was that a creak he had heard? Yes,—there it was again. It might have been the wind knocking a window to and fro. Anyway, he decided to investigate. The rain had now ceased. Walking noiselessly to the window at the back of the room he peered in. Imagine his surprise when he saw three men, who had the appearance of tramps, bending over what looked like a heap of jewels and gold. Ramesh began to understand. It was a temple robbery. In the dim light of a solitary lantern Ramesh could not see much, but he could see the image of the god knocked down from its pedestal and a man levering with a crowbar to break up a stiff piece of cement plaster. Interested, Ramesh leaned forward. He did not hear a light step behind him, nor did he see the man who struck him down unconscious. Chuckling to himself the man carried Ramesh into the hall and left him there, to all appearances dead.

Ramesh came round half an hour later. He had a splitting headache and a sore lump at the back of his head. In spite of it he could remember where he was and what had happened. Then a bright idea struck him. Grinning to himself he pulled out his water-pistol. He tiptoed down to the door, kicked it open and cried, "Put up your hands. Quick, or I shoot."

In the half-light of the lantern Ramesh's pistol menaced them. Three of them did throw up their hands. But the fourth went for his dagger. Ramesh was too quick for him. He gave him his best foot ball kick and sent him sprawling on all fours to the floor. At the point of the pistol one of them was forced to bind all his comrades. Ramesh bound the last man himself, and marched them off to the Police Station. There he told the Inspector his little adventure. Just as he stepped out of the charge room he discharged his pistol right into the face of one of the robbers.

M. PATHMANATHAN
Jr. Entrance

SHOULD WOMEN BE EMPLOYED IN GOVERNMENT SERVICES?

The employment of women in all departments of Government suggested lately by the left wing leaders in Parliament needs much consideration. The status of women in India was more strongly influenced by tradition than in Ceylon, and yet the women of India were granted the right of employment in the Public Services about two years ago. Why shouldn't the women of Ceylon be given the same rights as their sisters in India?

No doubt, women are employed in the Educational, Medical and Postal Services as inspectresses, teachers, doctors, attendants, nurses and telephonists. Why shouldn't they be employed as clerks, civil servants, magistrates, engineers, etc.? Some may bring flimsy arguments supported by tradition and a false sense of status, against women being employed in the Government Services. First, they may argue that it will increase unemployment among men. It may be so in a capitalist society, but unemployment can be abolished if a Socialist Government is established, by which the economy of the country is well planned. A second argument may be that the children and the homes would be neglected. The children can be left in creches, to be looked after by the attendants and nurses. Now comes the question of leave. Some say that, by nature, the women employees tend to take leave frequently, in which case there must be kept in reserve clerks, telephonists and teachers. This they say will be a burden on the Government. It is no argument; for more persons can be employed if the people are allowed to work for fewer hours during the day. By this means, unemployment can be greatly reduced. Another popular argument is that family life will be disrupted, and that it will endanger a happy married life. If the husband and wife are both employed, the family life may be happier, because then there would be more income. There would be real equality between husband and wife. Take the Soviet Union, the most progressive and advanced nation in the world, where women have equality of status with men in all spheres. The bravery of the women of Russia was admired, when they took up arms against the enemy to protect their country from foreign domination.

By employing women, a state gains a few positive advantages like greater patience, greater accuracy, greater toleration, and neatness. Men greatly lack these qualities. No doubt it is true that certain types of work such as mining, work in steel and engineering work shops and weight lifting are unsuitable for women; but this cannot be said of the Public Services. Women must be economically free, for no real freedom is possible without economic freedom. Ceylon must not lag behind other progressive countries in this respect. If she is to take her rightful place with other countries in the comity of nations, all opportunities must be provided to her women to prove their merits. Gandhi said, "My great dream is to see a free India, where men and women are equal." This ideal should inspire every country. In the context of the modern world, in the era of the four freedoms, no modern Government can be worthy of its name, if it fails to give a fair and square deal to its women. Ceylon, therefore, will do well to throw open its Public Services to its women.

K. PARAMANANTHAN
S. S. C.

THE BEST YEARS OF OUR LIVES.

How negligibly short is that portion of life which human beings really enjoy! In boyhood, we look forward to things that approach us, sometimes lashing ourselves into such a state of excitement that we cannot sleep, thinking of the prospects that lie before us. The thought of expectation, once kindled, is not easily quenched, for the spirit of adventure in our heart is the very essence of youth. In spite of the weighty matters that engage his attention, the thoughts on which the young man occupies his mind, are those of drinking deep of the cup of happiness; alas! this day comes only to a few. As men approach their end, their minds get into a state like that of the calm sea. The old man, as he advances towards the end of his span of years, is naturally inclined to look back to the past. It is therefore really hard to decide which are the best years in a man's life—in boyhood, manhood, or in old age?

Many educated men say that school days are the best years of our lives, for there is then a spirit of carefree enjoyment. At that time hopes reach a very high level, ambitions are formed, and we are lost in healthy recreation. Friendships are formed, some of which will last to the end of our lives, and withstand the miseries, hardships, and buffetings of fate and fortune. At this stage, life is only a collection of emotional experiences. Life without a goal is useless, and the joy of anything is in the struggle for it. The enthusiasm of boyhood is such that the ambitious boy, in his fight for the realisation of his dreams, shows no lack of perseverance. Nevertheless, sometimes he fights shy of his difficulties. Very often our old men allude to their youth as a time wasted in accumulating wealth, denying to themselves all amusement and pleasure. To some extent they are wrong, for there is no such happiness as that unconsciously enjoyed in surmounting difficulties. The time when one loves and is loved in turn is the best period of one's life. Love which is formed in boyhood and which ends in a happy marriage is a sign of the fullest enjoyment of life, for only a happy home can mean a happy life. The lovers planning their home-to-be is a joy, and, when the first child is born, it is a greater joy. To it they can contribute what they missed in their own lives. Love is implanted in human beings at the age of seventeen or eighteen. Some do say that this is the best period in our lives.

Again, old men who have built up a good fortune have the leisure to enjoy themselves; for at their age, with the experience of a full life behind them, they can learn to be contented. With their wealth they can enjoy the happiness derived from spending money and get round them the things that make life worth living—good books, pictures, companions and drinks. Sitting in a comfortable chair, any one of them may enjoy a good conversation or find delight in playing with his grandchildren. Thus, in old age, we may find the best years of our lives and resign ourselves to relaxation, without ever feeling the need of fame to add to our happiness. We can obtain peace of mind which, after all, is genuine happiness, so much different from the joy of seeing a film or dancing.

All in all, the best years of our lives are when we have an aim or a goal, and when we struggle to attain it. True happiness springs from the heart, and if the heart hardens, the stream dries at its very source.

V. S. PATHMANATHAN
S. S. C.

MY FIRST PHOTO

Wriggling like a trodden worm I opened my sleepy eyes. On hearing the clock striking I let out a gasp. It was four! In one single caper I shook off my slumber and gathering the bedding in one mass threw it in a corner and ran to the well in the yard.

Perhaps this strange behaviour needs a word of explanation. That day we had arranged for a group photo in the College. I had only thirty minutes to go to the College. I was in a hurry to wash my face. So I ran with all speed; as a result I slipped and fell down. After washing I dressed myself in my best and combed my hair by applying a generous quantity of brilliantine; then taking my bicycle I left for the College.

In-due course I reached the College. I got down and though I had a bad foot because of the fall, I walked with a maximum of speed to the quadrangle where the photo was to be taken. There I found only chairs and benches. Thinking that the photo had been taken I approached with utter despair. But fortune was on my side as always with men of destiny. The photo had been delayed pending the arrival of the staff. Soon they came and occupied the seats. Detecting an empty chair in their row, I took my courage in both my hands and sat in it. "Will you please stand in the back row, sir," said the photographer in a masterly tone. Meekly I obeyed him by going to the back as the chair was removed. After many struggles I got the middle place in the row. It was then that I felt the exertions of the day.

"Steady please", said he. At once I became rigid and held my breath. Then on the word of release from him we dispersed for our homes.

Two weeks passed. I received a copy of the photo. Strangely enough I was not found in the copy. I went to the man and asked him. He pointed out a small man and told that it was I. I asked, "Where are my blue shorts and brown trousers? Am I so small?" He laughed and said, "Those things are turned into different colours in the photo. And according to the proportion of the photo you look small". After clearing my doubts I returned home, a sadder but a wiser person.

S. RATNANATHAN
S. S. C.

WHAT FREEDOM MEANS TO ME

The word 'freedom' has many meanings. To a nation freed from the mirage of Western civilization, freedom should mean a revival of its ancient culture and its past glories. One recalls to mind "the glory that was Lanka", and "the grandeur that was Ceylon." My conception of freedom is embodied in the words of the poet Senior:

"But most shall he sung of Lanka,
In the brave new days that come,
When the races all have blended,
And the voice of strife is dumb;
When we leap to a single bugle,
March to a single drum;
March to a mighty purpose,
One man from shore to shore."

The Tamils, the Sinhalese, the Burghers, the Muslims, all should band themselves together as one nation without any communal discord. If we remain divided into religious, communal and racial groups, when can the citizens of Lanka dream of a free land?

Looking into the dim future, what does freedom imply? It is freedom of worship, freedom of speech, freedom from want and lastly freedom from fear. To some extent, the masses of Ceylon have secured the first two. We have yet to fight and conquer Want! Poverty! and Insecurity! They obstruct the happiness of the people of this isle. Our land becomes really a free land the day when the poverty-stricken farmer can get at least the bare necessities of life. Our fair island has been granted Dominion Status and eight lakhs of rupees have been squandered in the celebration of the event. Still real independence is a far cry.

If we are free where are our poets, patriots, scientists and men of genius? Why are the men of Lanka so dumb and mute? Why do they lag in the path of progress? Is their energy sapped by some malignant power? Wake up from your deep slumber, ye men of genius, and answer the call of your mother country. She hath great need of you.

S. THANANJAYARAJASINGHAM

S. S. C.

Short Story

THE PATH THROUGH THE CEMETERY

Rajah was a timid little man so timid that the villagers called him or mocked him with the title, "Rajah the Terrible". Every night Rajah stopped at the tavern which was on the edge of the village cemetery. Rajah never crossed the cemetery to get to his lonely house on the other side. The path would save many minutes, but he had never taken it, not even in the full blaze of noon.

Late one rainy night, when bitter wind and rain beat against the tavern the customers took up the familiar mockery "Rajah's mother was scared by the owl's cry when she carried him in her womb", "Rajah the Terrible—Rajah the Terrible—Timid one."

Rajah's sickly protest only fed their taunts, and they jeered cruelly when the young tavern manager flung his horrid challenge at their quarry. "You are a coward, Rajah. You'll walk all round the cemetery in this cold, but you dare not cross it."

Rajah murmured, "The cemetery is nothing to cross. It is nothing but earth, like all other earth."

The manager cried, "A challenge, then! Cross the cemetery tonight, Rajah, and I'll give you fifty rupees. Fifty new notes!"

Perhaps it was the arrack. Perhaps it was the temptation of the fifty rupees. No one ever knew why Rajah, moistening his lips said suddenly, "Yes, manager, I'll cross the cemetery"

The tavern echoed with their disbelief. The manager winked to the men and took out his clasp-knife, and opened it. "Here Rajah, when you get to the centre of the cemetery, in front of the biggest tomb, stick the knife into the ground. In the morning we shall go there. If the knife is in the ground, fifty new notes will be yours."

Rajah took the knife. The men roared with laughter. The wind howled around Rajah, as he closed the door of the tavern behind him. The cold was knife-sharp. He buttoned his shirt

and crossed the dirty door. He could hear the manager's voice louder than the rest, yelling after him, "Fifty rupees Rajah! If you live!"

Raja pushed the cemetery gate open. He walked fast. "Earth, just earth... .. like any other earth." But the darkness was massive and dread. "Fifty rupees... .."

The wind was cruel and the knife was like ice in his hands. Rajah shivered under the long, thick shirt and broke into a limping run. He recognised the large tomb. He must have sobbed—that was the sound that was drowned in the wind. And he knelt, cold and terrified, and drove the knife through the crust into the hard ground. With all his strength, he pushed it down to the hilt. It was done. The cemetery... .. the challenge... .. fifty crisp notes.

Rajah strove to rise from his knees. But he could not move. Something held him. Something gripped him in an unyielding implacable hold. Rajah tugged and bunched and pulled—gasping in his pain, shaken by a monstrous fear. He cried out in terror, then made senseless gurgling noises.

They found Rajah, next morning, on the ground in front of the tomb that was in the centre of the cemetery. He was frozen to death. The look on his face was not that of a frozen man, but of a man killed by some nameless horror. And the manager's knife was on the ground where Rajah had pounded it—through the dragging folds of his thick shirt.

(Adapted from an old story, by Mahendralal Basu)
S. S. C.

THE RADIO IN EDUCATION

It is in a scientific world that we live today. During the rapid advancement of science man has invented many wonderful and useful inventions. Among them the radio has taken a prominent place in our life. It has many uses; its educative function is of special interest to us.

Nowadays we can find the radio in very many homes. It is used as a medium of instruction and teaching in some parts of the world. Students offering civics and history should be in touch with the political conditions of the world. Through the radio they can get the news from all parts of the world very rapidly.

For those who cannot read, it is very useful because by listening to the radio they can learn more. Although the illiterate cannot read books or newspapers and magazines, they can yet understand the affairs of a country if they hear the news from the radio. So for the illiterate and ignorant people the radio is very helpful and will enable them to learn more.

The radio is more important for students. It will give us easy access to the best speeches and lectures. Although we cannot have a chance of hearing their speeches and lectures personally, we can hear them talking as if they were really in front of us. They will be instructive and add more and more to our knowledge.

Lectures on various subjects such as science, botany and geography are given over the radio occasionally. It is easier to hear some one talking or teaching than reading books on those subjects. The radio thus plays an important part in the field of education. Every school must have a radio, and the time table should be so arranged as to allow us free access to important broadcasts.

K. RAMANATHAN
Prep. S. S. C.

A DAY IN PERADENIYA GARDENS

We started in our car to the Perdeniya Gardens, eager for our first walk in the gardens. The fresh air put new life into us and our car went like a bullet. The cows that lay under the shades of trees here and there showed us that a garden is a pleasant thing. At the distance of a mile or two from our house there lay the garden.

We were in a glow of warmth after our journey and we found it very pleasant to rest under the shade and enjoy the coolness, as a gentle wind was stirring the palms above our heads.

We saw flowers of many kinds. Such flowers I had never seen anywhere else. Their colours were red, pink, blue, violet and many other mixed colours. There were many kinds of rose trees, and they were of different colours. There were passion flowers, poppies, lilies, cypresses, and many other flowers.

I saw many kinds of trees, and on the trees were labels giving their names and the country where they grow. The labels were written in English. They were of many kinds but I don't remember the names because it is very hard to remember them and even difficult to understand them.

I was very tired and sat under the shade of a big tree. The trees whistled with the air and it was like gentle music. My cousin came there and sat with me. After a quarter of an hour I began to continue my walking around.

My cousin and I went to the back of the garden. We were first in our group to have seen so far. I came to a place and waited under a shady tree for my uncle and aunt.

After half an hour they came there and we continued our walking. But the things didn't amuse me any longer, and all my thoughts were at home.

So I told him that I wanted to go home. We went to the car and got into it. And on the way I was thinking about the things I saw in the garden.

K. S. ANANTHAN
Form III

DOWN FROM EVEREST

I was standing at the foot of Mount Everest. My friend stood by my side. We alone of the party had climbed up thus far.

It was bright sunlight, and the sky was very clear. The snow flashed back the bright rays and almost blinded us, as we clung to the ledges, and began to climb. But when I saw the other peaks and this, proportionately higher, and rising far out into the sky, I almost gave up. The cold was unbearable. We were going to start a journey, which many had tried before, but without success.

"Won't we find it too hard further up?"

"Oh! this is not so bad as some of the peaks I've climbed", said he, as though he were an experienced climber.

We began. There was an unexplainable joy and at the same time our hearts were beating in excitement. We made headway inch by inch.

We had climbed there-quarters of the height, when suddenly my friend slipped and down he went whirling into the abyss.

But nothing could discourage me. I made my way very carefully. But as I was tired, soon I had to sit on a rock. Above me was the summit, a shining mass of ice, 'the topmost point of the earth.'

I arose; my whole aim was to get there. As I started, I heard a crack below and held tight to a jutting stone. Alas! the stone gave way, and I went down, kicking and dashing along the side of the precipice.

I was feeling a pain in my head; my legs were aching. I awoke and found that I was lying on the floor. I had fallen from the bed, and was lying by the side of the wall. In falling, I had knocked my head on the floor.

K. KYLASAPATHY
Form III

WHY WE GO TO SCHOOL ?

School is a preparation for life. All boys and girls should go to school. We go to school for two reasons. One is to get knowledge and the other is to learn good manners and how to behave.

We must go to school while young. For example, if a tree is young we can make it to grow as we like. But when the tree has grown to a certain height we cannot make it to grow as we like, because it has become strong and will not bend. In the same manner, the teacher and the parents guide their children when the boys and girls go in the wrong way. If we wait for the children to come in the right way they will not grow as we want them; but they will go their own way. So we cannot turn their minds late in life. Therefore the children should go to school young.

What does the pupil then gain in the schools? Knowledge. If a man is not educated, surely he will be an ignorant fool. But now no one likes to be ignorant. The best way to store up knowledge is to go to school.

Besides knowledge, we should also learn good manners and discipline. We may get knowledge without going to school. But manners we get by going to school and mixing with others. We should not think that manners are not important. Suppose we meet a person for the first time, he will see first our clothes and our body, and then our manners. If we were polite and behaved well he would think that we were brought up by good parents. If we behaved in a rough and rude manner he would think ill of us and would say, "the less we have to do with him the better." But he is too wise to say it. So we see how important it is to learn good manners.

P. MAHENDRAN,
Form III

WHO WILL FOOT THE BILL ?

Once in a country there were many robbers. They were very clever. One day ten of them went to a hotel to take their dinner. After they had eaten their dinner they went to the manager and asked him how much money they must pay. The manager gave the bill for Rs. 15/-. The leader said to the robbers, "You must pay the money."

The others said, "You are the leader. You must pay the money".

The leader had no money. So he thought of a plan and said, "I will tell you a plan to find out which one of us must pay the money."

The others shouted, "Tell us".

The leader said, "I will tie my hanky round the manager's eyes and the one whom he catches must pay the money". Then to the manager, "You don't mind being blindfolded for a few minutes, do you, Mr. Manager? Just a little fun".

The manager was willing and the leader took his handkerchief and tied it tightly round the manager's eyes. Then the manager groped about to catch them. But the robbers quickly took all the money in the cash box and ran away.

The manager after he became tired, undid the handkerchief and saw no one there. Then he realized that he had been duped.

S. MAHESWARAN
Form III

SCHOOL MAGAZINES

In Ceylon most public schools have their school magazines. A school magazine serves several useful purposes. If it is well edited the students would learn to express themselves well in English and Tamil. It also may serve as a link between the present scholars and the "old boys" and help to keep the latter in touch with their old school. As the former pupils read the school news month by month, they will feel something of the old pride in the place where they got their education, and their interest in it will be maintained. If their school issues no magazine these "old boys", scattered about the country and interested in their own occupations, are likely to forget their school, and lose interest in its welfare.

The school magazine encourages the boys to practise writing articles. A boy that will take little interest in doing exercises in class, will put forth his best efforts when he knows that his composition will appear in print.

But if it is to serve all these useful purposes well, a school magazine must be carefully edited. The editor should be one of the school staff, though he may be helped by sub-editors chosen from among the scholars. He should raise the standard of the magazine by rejecting all badly written contributions, and any that are silly, or in bad taste. Often such magazines do more harm than good. Some school magazines print articles that are silly or in bad taste. This happens when the editor does not take his work seriously, and is satisfied with filling the pages somehow with anything he can get hold of. Better no magazine at all than a worthless and silly one.

R. M. PATHMANATHAN
Form III

— — —

An Umbrella is a shelter for one and a showerbath for two.

THE GHOST OF KOMBAIYAN MANAL

It was a Thursday. The monsoon was blowing hard. The moon and the stars were shining on the sky. It was late and I was cycling home after the second show at the Regal. I was riding by way of the Kombaiyan Manal crematorium, when I saw a big tree in the middle of the road. It was decorated with red-coloured bulbs, and from the tree I heard the loud noise of drums and yelling and it appeared to me as if some one was dancing under the tree. Suddenly it changed into a pure white figure and it came forward stretching its hands to catch me. The fingers were long and glowed like fire. I shouted. "aiyo! aiyo!" and rode as fast as I could. I looked back and saw two figures fighting. In my fright I did not look behind again. In front I saw a light at a distance. I was afraid very much. When I came near the light, I saw a man wearing a black coat and a white turban. So I thought it was another evil spirit and I rode fast as I crossed him. The man called me by name at once; so I stopped, not without fear. When he came near me I found that it was my uncle, who had come in search of me. Then we both went home in the bicycle and I told him all that had happened. He said that it was the evil spirit that haunted the crematorium. It was the first and only time I had seen an unusual sight.

R. VIVEKANANTHARAJAH
Form III

THE JAFFNA FARMER

It is about four or five in the morning when the temple bell rings. The farmer and his wife are already up from bed. The wife looks for some yams which the farmer is going to plant. He says to his son "Rise up early".

The wife says to her daughter "Rise up and give a light to your father to light his cigar".

The son and father go to the farm to water the plants, while the mother and her daughter to their daily sweeping, and then sit down to prepare their morning food. There is some cold rice

left over from the previous night. They prepare some *pittu* out of wheat flour and the mother takes it with the rice to the field. The father and son make a hearty meal of it.

It is now time for the son to go to school. He goes away thinking of the home work which he has not touched. He goes to school very late and he has no time to do his home work nor to copy from his friend's exercise book. The teacher asks him "Why don't you do your home work?" The son replies that he has no time to do his homework because he takes all his time to water the plants. The boys laugh.

When the son is at school the mother remains with her husband in a small hut near the field. They talk until noon and return home.

The mother helps her daughter at home to make a hasty meal for the son who comes from school: then they both prepare the night meal for the rest of the family. After some time the father takes the meal and when it is over he goes again to the farm. The son comes home at 4 o'clock. The mother will give the food which she has saved for her son. He eats it and joins the farmer at the farm. When their work is over they return home and when the father is talking about the diseases to the plants, the son will memorise the recitation.

When the food is ready they forget their worries and sit down to their food. When it is over the children go to their bed. The father smokes and the mother chews and they also go to sleep.

T. SREEKRISHNARAJAH
Form III.

— — —

Man's capacity for justice makes democracy possible; but man's inclination to injustice makes democracy necessary.

AN UNEATEN FEAST

Once upon a time there lived a farmer whose name was Apple. He had a wife known as Pudding and they had a son named Jam; they had a cow and a dog in the farm. The name of the cow was Visitor and the dog's name was Beard.

One day an old man who was hungry begged Mr. Apple for some food. So Apple said, "Go home and ask Pudding."

When the old man went to Mr. Apple's house Pudding was cooking. The old man begged her for some food.

So Pudding told him, "Won't you wait a little? Apple and Jam will be here in a minute. You can eat when they come," and she began to cook faster.

When Mr. Apple came home he saw Visitor (the cow) eating the vegetables growing in the garden. He asked Jam to tie Visitor. The old man hearing it thought that he was going to be caught and tied and so began to run very fast. The dog Beard seeing the old man running, ran after him barking. Mr. Apple seeing this asked Jam, "Get hold of Beard", meaning the dog. The old man hearing it thought that he was going to be caught by his beard and so he ran faster.

M. THILLAINATHAN
Form III.

— —

THE HILL CAPITAL RECEIVES THE SANCHI RELICS

It was on the 3rd of May 1943. Time, nearly 5 o'clock in the evening. I dressed, and walked along the Trincomalie street towards the Kandy Lake for an evening stroll. As I came to Ward Street I saw the street fully decorated with flags. Many Buddhist buildings had been illuminated. Thousands of people were standing on the pavements, many deep, in an attitude of expectancy. I inquired from a gentleman what all this was about. He told me that the sacred Sanchi Relics would be brought to Kandy by the Premier and the Indian High Commissioner. The party was expected to arrive at about 6-30 p. m.

On hearing the news I went along the street to the Hindu Temple situated on the Peradeniya Road, where a special Pandal had been erected. Here the Diyawardane Nilame of the Dalada Maligawa was waiting with two Basanayake Nilames to receive the relics. Here a large crowd of men, women and children were waiting with baskets of flowers and crying out *Sadhu, Sadhu*.

At about 6-20 p. m. a beautiful bus decorated with flowers arrived with the Sanchi Relics, guarded by more than twenty monks. Then came the Hon. Mr. D. S. Senanayake in his Rolls Royce, which had a lovely silver lion bearing a silver sword on its right paw. Then followed Mr. V. V. Giri, the Indian High Commissioner in Ceylon and many leading Buddhist citizens.

The Relics were handed over to the Diyawardane Nilame in a golden casket. He placed it on a raised dais in the Pandal for some time. From here the casket was placed on the back of the Maligawa Tusker and was taken in a Perahera to the Dalada Maligawa. The procession started with the Sinhalese tom-tom beaters advancing ahead of the richly caparisoned elephants, followed by the Tusker bearing the casket. This was followed by the Tamil drummers and the Kandyan dancers. Then came Messrs D. S. Senanayake, V. V. Giri the Diyawardane Nilame two Basanayake Nilames and the Mayor of Kandy.

As the procession approached nearer and nearer, I was in an atmosphere charged with religious feeling. The Perahera was a lovely sight and the best I had seen since the pre-war Esala Perahera.

From the next day the Sanchi Relics—relics of the two disciples of Lord Buddha—were placed side by side with the Tooth Relic of the Lord Buddha, in a beautifully decorated and illuminated chamber, specially constructed for the purpose. The relics were exposed for public worship for two weeks. During the time of exposition Kandy was crowded with pilgrims from various parts of the island.

K. SATKUNANANDHAN
Form III.

MY HOBBY

Every one has some hobby to occupy his leisure. It is no use idling. This is the reason why many people take to hobbies. Even grown up people have their favourite hobbies.

Some of the hobbies are expensive. The most common ones are collecting stamps, pictures, leaves, shells, and gardening. Hobbies are interesting though we don't pay as much attention to them as we do to other duties. Students are generally interested in stamp collecting, and in picture collecting. Of these two, stamp collecting is more popular. My favourite hobby is stamp collecting. I took to this hobby because it was the easiest. Further, my friends also asked me to collect stamps.

I have collected nearly two thousand world stamps and my album is nearly full.

S. RAGUNATHAN
Form I.

THE SACRED BO-TREE

The sacred Bo-tree which is in Anuradhapura, is worshipped by all the Buddhists in Ceylon. Why do they worship it? It helped our Buddha. Siddhartha, who was a prince before he became a Buddha, was a hermit. One day—it was a Vesak full moon day—he sat under the Bo-tree and was meditating the whole day. At the end of the day he became a Buddha, while sitting at the foot of the Bo-tree. At that time his home was the Bo-tree.

First of all the Buddha respected the Bo-tree. He spent the first week at the Bo-tree. On the second week he sat near it and watched the Bo-tree, without closing his eyes. Why did he do that? He paid his thanks. He taught us his sense of gratitude. We ought never to be ungrateful. We must show our gratitude to every one and every thing.

It is a right branch of the Maha-Bodhi tree which is in India. I cannot say if there is so sacred and ancient a tree in the world. It was sent to Ceylon by King Dharmasoka, on the day Devanampiyatissa became King.

He was a friend of Asoka. Mahinda Thero, who was a son of Asoka, was appointed to Ceylon as a preacher, to spread Buddhism. Some time later, when the Sinhalese people became Buddhists, specially when the Sinhalese ladies wanted to enter the priesthood, Mahinda sent a message to his father for Sanghamitta and the right branch of the Bo-tree. Asoka carried out the request. King Devanampiyatissa was very glad. He accepted the Bo-tree and planted it in Anuradhapura. You can visit it even now. That Bo-tree is living without any harm.

BHIKKHU. P. PREMARATNA (Pandit)

MAGIC SQUARE

(i)

	11	10	
	7	6	

(ii)

		13		

Fill these squares, so that when you add horizontally, vertically and diagonally, it makes the same number, 34 in (i) and 65 in (ii). You must not use any number beyond 16 in (i) and 25 in (ii) nor should you use zero; nor any number more than once.

Look for the answer in the next issue.

V. KAILASAPILLAI
Form III.

GLEANED FROM MANY FIELDS

By S. T. GENGATHARAN,
S. S. C.

His duty is to support me, Mine is to serve —APPAR.

* * *

Come in groups or come alone, Siva's slaves, your slave am I. —SAMBANDHAR.

* * *

Because I am a bondservant of my Lord, to all His servants I am a servant. —SUNDARAR.

* * *

I am Thy servant; then let me be in the company of Thy servants. —MANIKKAVASAGAR.

* * *

Teach me but to serve Thy saints;
Then comes Bliss and ends my taints. —THAYUMANAVAR.

* * *

When will that blessed day dawn when my life will be a sacrifice at the altar of humanity? —SWAMI VIVEKANANDA.

* * *

Blessed is he who is filled with the fragrance of love, because he will then be a true and accepted child of God. Love of God has become manifest in him. —SWAMI RAMADAS.

* * *

The Immortal can be reached only by continuous acts of kindness, and perfection is accomplished by compassion and charity. —LORD BUDDHA.

* * *

If thou wilt be perfect, go and sell all thou hast and give to the poor, and thou shalt have treasure in heaven. —JESUS CHRIST.

* * *

Give ye your alms openly? It is well. Do you conceal and give to the poor? This too will be of advantage to you, and will do away your sins; and God is cognisant of your actions.

—PROPHET MOHAMMED.

Reports.**HISTORICAL AND CIVIC ASSOCIATION**

In submitting my report of this association, for the period of the last six months (from Jan-June 1948), I feel happy to state its great and steady progress and success especially under the efficient guidance of our Senior President. There are more than a hundred and fifty members, all from the Senior and H. S. C. Arts classes,

The office-bearers elected in January are:—

Senior President:— Mr. S. Jayaveerasingham B. A. (Hons)

Junior President:— Mas. S. S. Saravanabhavan

Hony. Secretary:— Mas. K. Nadarajah

Asst. Secretary And Treasurer:— Mas. S. M. Kandiah

There are also six representatives to represent each class.

The association maintains a Library of its own, which provides the members with books generally not found in the College Library. Besides maintaining this Library, the Association holds regular meetings and discusses important subjects on History and Politics.

Already ten meetings have been held during this period. In the first four, lectures were given by prominent men and in the others papers were read by members of the Association.

We should thank the following gentlemen for having given valuable lectures on the following subjects:—

LECTURERS**SUBJECTS**

Mr. S. Seenivasagam B. Sc :—

“What we can learn from Newspapers”

Mr. M. Karthigesan B. A. Hons. :— “History in the Making”

Mr. K. Mahalingam B. A. :— “Conception of Democracy”

Mr. A. Vaidiyalingam B. A. B. Sc.;— “The Labour Movement”

We should also thank the following members, for reading papers on valuable historical topics:— Mas. P. Ramanathan, Mas. M. Padmanathan, Mas. P. Balasubramaniam, Mas. C. Thiyagarajah, Mas. P. Krishnapillai, and Mas. S. Vinayagammoorthy.

Further I should thank our Senior President for his guidance in almost all matters, and finally all our members for their kind co-operation in making our Association a success.

K. NADARAJAH
Hon. Secretary

SENIOR HOSTELLERS ASSOCIATION

The term under review has been a great success under the able patronage of Mr. V. Atputharatnam. Members evinced a great interest in the activities of the Association.

The debate this term was of a high standard. The following subjects were debated:—

“Science has done more harm than good.”

“Sinhalese should be the national language of Lanka”.

The latter subject was debated with a debating team of the H. S. C. Hostellers Union.

At the Tamil meetings, speeches on the following subjects were made: “Ancient Culture of the Tamils” and “Science and our Future.”

Mr. V. Ramakrishnan gave an interesting talk on “Nature and Nurture”. I would be failing in my duty if I do not thank the members of the House for their co-operation in the discharge of my duties.

V. S. PATHMANATHAN
Hony., Secretary

THE HOSTEL GARDEN CLUB

The President: Mr. K. S. Subramaniam.

Leader-(Group A): Mas. T. Sivasundaram.

Leader-(Group B): Mas. R. V. Vilvarajah.

The Secretary: Mas. C. N. Nadarajah.

The Hostel Garden club was organized a short time ago by the efforts of our Boarding Master. We received the newly acquired piece of land, adjoining the hostel, with pleasure and converted that marshy plot into a smiling vegetable garden. We started work in mid-May and in July we have a garden worthy of its name.

The club consists of fifty members. It has two groups with a leader for each. The garden is divided into two sections with

a sub-section for a group. Each section is further divided into a number of plots each planted with a different kind of vegetable.

The aim of our club is not profit—it may be incidental—but we cultivate it rather for the pleasure of owning a garden. Many students usefully spend their evenings in doing some work in the garden. No doubt, our garden will give us some training in horticulture.

At a general meeting of the club it was decided to hold a ceremonial opening of the club. The ceremony was held on the 22nd of July. Our guests were the Principal, the Staff, the Prefects and the House Captains of the College. The ceremony started with a garden party. At the end of it, the Secretary outlined the organization and work of the club and requested the Principal to declare the club open. The Principal in his speech thanked the Boarding Master, our President, for the work he has done. He also congratulated the Boarders on their splendid achievement, and exhorted the club to carry on with enthusiasm.

Finally he declared open the club by switching on a motor pump which was mainly installed for the purpose of irrigating the garden. Shortly after the formal opening we entered for the Jaffna Maniagar's Division Agricultural Contest.

Then, we were honoured by the visit of the G. A., N. P. Mr. P. Hudson, the Education Officer, N. P., Mr. S. U. Somasegaram, Mr. S. Nadesan and Mr. Jebaratnam A. O. (Propaganda.) We are grateful to him for the encouragement he gave us. The visitors were much impressed with the garden. We were ranked first among the school gardens in the Maniagar's district. We secured the first and second prizes offered to the school gardens in the Agricultural Show held on the 23rd and 24th of July.

The club provides for play and recreation. We have a volleyball court and an open-air gymnasium of our own.

Special tribute should be paid to the Boarding Master, our President, for the enthusiasm and expert advice he gave us. The entire credit of organizing the club goes to him. I should thank the Group Leaders for their efficient work and the co-operation with which they have worked for the club.

C. N. NADARAJAH.

PASUPATBY HOUSE—GREEN

House Master C. H. Kulasingham

House Captain P. Pathmanathan

House Secretary P. Tharmaratnam

The year under review was a successful one with the Greens. Pasupathy House which became the athletic champions this year was runner-up last year. This improvement itself shows the interest taken by the members of the house. It is worthy of mention that the Greens who become champions with 124 points, have established a new record.

Mas. S. Arunasalam who won the Junior Championship with 15 points must also be mentioned. I must also mention the names of Mas. P. Tharmaratnam who obtained 13 points and Master R. Sabanathan who finished first in 440 yds. in good style and good time. Although we were bracketed champions with Nagalingam House in Relay, still we have the credit of being the Tug-of-war champions. I must thank Mas. M. Kandiah, our anchor, for his performance in the tug.

Greens must be proud to have four college first eleven football players as members, namely, Masters S. Saravanapavan, R. Sabanathan, P. Pathmanathan and P. Tharmaratnam, the most probable College First Eleven Football Captain for 1948.

I must thank our House Masters, Messrs C. H. Culasingham and Ramakrishnan, by whose encouragement we became the Champions this year. I must also thank Mr. P. Thiagarajah, our Sports Master, who at various times guided our sportsmen. This report will be incomplete if I do not pay special tribute to Master P. Tharmaratnam, the House Secretary and Football Captain, by whose help I and the House gained much. I also thank all the members of the house for the keen interest they took and by whose co-operation my work was reduced.

I would conclude this report by wishing them the future honour of securing the football championship also.

P. PATHMANATHAN

NAGALINGAM HOUSE

In the recent Sports Meet held at the Jaffna Hindu College grounds we were placed second. We shared the Relay Cup with Pasupathy House—the Champions. The Senior Individual Championship Cup was also won by one of our athletes. We are proud to say that many boys from our House have been included in the College Athletic team. Incidentally, our Senior Champion leads the team. Our good wishes go with him and his fellow-athletes.

Our football teams, both Senior and Junior, consist of many good players. We hope to annex the Senior Championship as we did last year. Finally we must thank the Sports Master and our House Master for the kind help they rendered to us.

P. NAVARETNAM,
House Captain.

SELVADURAI HOUSE

The most important sports event this term was the Inter-House Athletic Competition. We hoped to fight for the first place with Pasupathy House, but owing to the illness of our potential Intermediate champion, we could only finish third. Anyway, we came close to winning the Relay Championship, entered the finals of the tug-o-war and did produce another Intermediate champion—R. Sivagurunathan.

Now the Inter House Football competition is on, and our Junior team promises to carry off the championship for the third year in succession.

I must not fail to thank our Sport Master and our House Master for the help and encouragement they gave us.

C. TYAGARAJAH,
House Captain.

CASIPPILLAI HOUSE

House Master: Mr. S. P. Rasiah
Secretary: P. Ramanathan
Captain: S. C. Kulasingam

It is with great pride and pleasure that I submit the report of my house. What demanded our powers of organization and team-work was the Inter-House Sports Meet. The members of this house ungrudgingly gave their whole-hearted support in many ways.

The only field that offered us a chance of winning points for our house this term was the sports field. And unfortunately for us we had a very weak team to represent us in the Inter-House Sports Meet. We were placed fourth in the order of merit. Let me take this opportunity to congratulate Pasupathy House on winning the championship.

I must not fail in my duty to make special mention of the enthusiasm of our athletics captain. It is my duty to thank our hilarious Secretary who has performed a difficult job with charming smiles on his sweet face. Moreover, I congratulate the athletes of our house, for contributing us some points. We regret that our athletics Captain was not able to contribute as many points as we expected, since he had hurt himself in one of the earlier events.

We appreciate much the spirit of our House Masters in instilling enthusiasm and vigour into the members of our house. We thank them for the kind help they gave us at the meet and we do hope that they will continue to give us the same encouragement throughout the rest of the year.

In conclusion let me appeal to the members to put their best effort in competitions to come and keep the brown flag flying.

S. C. KULASINGAHM

SABAPATHY HOUSE

Though we were placed last for the second year in succession in the Annual Inter-House Sports Meet, we hope to do better next time. Our captain, despite his illness was able to muster the few points, by fully exploiting the chances available. He needs our whole-hearted praise for the great pains he took in the successful organization of the House activities. Further, many of our athletes were unable to turn up owing to indisposition. We were confident about obtaining the Intermediate Championship Cup, but we lost it by the narrow margin of two points. Indeed we have done definitely better than former years. It is our earnest hope that our captain will lead us to the number one position next time. Our thanks are due to the House-master who evinced great interest in the affairs of the House.

Hats off to the Sports Master who made a success of the meet.

S. NAGARAJAH,
Vice-Captain.

Lawyer, reading client's last will and testament to circle of expectant relatives: "And so, being of sound mind, I spent every damⁿ cent I had before I died".

"How did you sleep?" asked the hostess sweetly. "Was that couch all right?"

"It wasn't bad," said her son's college friend amiably. "I got up from time to time and rested."

J. H. C. YOUNG HINDU COLLEGE
STATEMENT OF ACCOUNT.

RECEIPTS.		Rs.	Cts.	PAYMENTS		Rs.	Cts.
...	...	16	00	By Virakesari Press	...	17	50
...	...	14	00	Thirumakal Press	...	82	50
...	...	11	00	Do.	...	10	00
...	...	12	00	Do.	...	405	00
...	...	8	00	Hindu Organ Press	...	60	15
...	...	4	00	Times of Ceylon etc.	...	4	68
...	...	17	00	Postage	...	1	08
...	...	25	00	Telegram	...	1	65
...	...	19	00	Rly. Freight	...	71	44
...	...	24	00	Balance	...		
...	...	17	00				
...	...	25	00				
...	...	3	00				
...	...	33	00				
...	...	38	00				
...	...	33	00				
...	...	31	00				
...	...	28	00				
...	...	10	00				
...	...	28	00				
...	...	34	00				
...	...	11	00				
...	...	26	00				
...	...	26	00				
...	...	13	00				
...	...	20	00				
...	...	24	00				
...	...	21	00				
...	...	9	00				
...	...	14	00				
...	...	9	00				
...	...	9	00				
...	...	654	00	Total		654	00

AUDITED BY M. P. THAMBU.

இந்து இளைஞன்

ஆவணி மலர்

யாழ்ப்பாணம்

இந்துக் கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

பத்திராதிபர்

A, தர்மலிங்கம்
(S. S. C.)

1948.

பொருளடக்கம்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு	1
குருட்டு நம்பிக்கைகள்	4
ஈழத்தாயின் பரிதாபநிலை	6
கமத்தொழில் விருத்தி	8
நான் கண்ட காட்சி	10
தமிழின் மாண்பு	11
வீழ்க் தண்புனல்	14
இலங்கையின் கைத்தொழில் விருத்தி	15
ஓர் கதிரையின் சுயசரிதை	17
தான் தோன்றி ஈஸ்வரன்	18
எங்கள் கல்லூரி மணி	19
காலகேசுபத் திரட்டு	20
நியாயந்தான்	21
திருக்குறள் விகடம்	22

பத்திராதிபர் குறிப்பு

சேன்றசில வாண்டுகளாகக் காகிதக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக 'இந்து இளைஞன்' வெய்யீடு தடைப்பட்டிருந்தது. இவ்வாண்டின் முதல் மலர் காந்தியின் நினைவு மலராக வெளிவந்தது. முத்திங்கள் தோறும் முறை தவறவது வெளிவந்த இவ் விளைவுனின் முன்னேற்றத்திற்கு வேறு இடையூறுகளு மிருத்துகோண்டே வந்தன. இவ் விடையூறுகளைத்தையுமின்று நிவர்த்தி செய்திருப்பதனால் வருமாண்டுகளில் 'இந்து இளைஞன்' இடையூறின்றி வெளிவந்தேகோண்டேயிருப்பான் என்பதற்கு யாதோரு ஐயமுமில்லை.

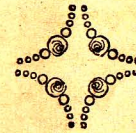
அனேக ஆண்டுகளாக அன்னியரி னாதிக்கத்திலடங்கிக் கிடந்த எம்நாடு இன்று ஓரளவிற்கு சுதந்திரம்பெற்று விட்டது. இச் சுதந்திரம் பூரண சுதந்திரமன்று. அன்னியரை அடித் தோட்டினால்மாத்திரம் எம்நாடு சுதந்திரநாடாக மாட்டாது. அன்னியரிலும் பன்மடங்கு கொடிய, பசி, பிணி, கொலை, களவு, சாதித்துவேஷம், வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், வகுப்புவாதம்போன்ற அரக்கர்கள் இன்றும் இலங்கையிற் தாண்டவமாடுகின்றன. இவர்களை வேருடன் கழைந்தாலன்றி எம்நாடு சுதந்திரநாடாக மாறாது. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் இருக்க விடமின்றி, உடுக்க வுடையின்றி, உண்ண வுணவின்றித் தெருவோரங்களிற் கிடந்து இறந்துகொண்டிருக்க லெட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை வாணவேடிக்கைகளில் எங்களரசாங்கம் செலவிடுகின்றது. இவ் வரசாங்கம் எவ்விதம்தான் இலங்கையை முன்னேற்ற முடியும்? மந்திரிமார்கள் உல்லாசபவனி வருவதற்கு லெட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை ஒதுக்கிவைக்குமெங்கள் அரசாங்கம் எவ்விதந்தான் இலங்கை மக்களினிடர்களை நீக்கமுடியும்? இலங்கையின் சுதந்திரம் பொதுசனங்களிற்கே. எங்கள் நாடு உலகிற் தலைசிறந்து விளங்க வேண்டுமேயாயின் எம்நாட்டின் பொருளாதார நிலையை உயற்ற வேண்டும். டாம்பீகவாழ்க்கையில் அள்ளியெறியும் பணங்களை எம் அரசாங்கம் கைத்தொழிற்சாலைகள் கட்டுவதிற் செலவிடவேண்டும்.

எம் நாட்டின் கமத்தொழிலை விருத்திசெய்வதற்கு எம் அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். அம்பொழுதுதான் எம்நாடு உண்மைச் சுதந்தர நாடாக விளங்கும். அன்றுதான் இலங்கை மக்களிற் கு விமோசனம்.

சேன்ற பொதுக் தேர்தல்களின்பொழுது நடந்த மேடைப் பிரசங்கங்கள் இன்றும் எங்கள் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றன. பல்வேறுகட்சிகளின் பல்வேறு கோக்கங்களைக் கேட்டு எங்கள் காதுகள் சலித்துப்போய்விட்டன. இக் கட்சிகளில் ஒரு பகுதியினர் 'புரட்சி யோங்க' என்று அறை கூவினர். மற்றப் பகுதியினர் 'புரட்சி ஒழிக' என்று மோதினர். பொதுசனங்கள் என்ன செய்வதென்றறியாது திகைத்தனர். இக்காலத்திந்தான் வடமாகாணத்தில் தமிழ்த் தலைவன் தோற்றப்பட்டார். அன்றுதான் தமிழ்க் காங்கிரசும் தலைதூக்கிற்று. பாமரஜனங்களிற்கு வகுப்புவாத உணர்ச்சியை ஊசிமூலமேற்றினார். சிங்களவரைப்பற்றி அவதூறுக ஏசினார். 'யாழ்ப்பாணத்தை பிரித்துவிடு' என்று அறைமோதினார். 'யூ. என். பி. ஒழிக' என்று ஒலமிட்டார், 'தமிழர்களே ஒன்றுசேருங்கள்' என்று புத்திபுகட்டினார். ஆம், இவைகளே பொதுத்தேர்தல்களில் நடந்தன. 'காங்கிரசிற் கு ஜே' என்ற சத்தம் வானெட்டியது. தமிழ்க்காங்கிரசும் வெற்றிபெற்றது. இன்றோ காங்கிரசு தனது பூர்வீகக் கொள்கைகளை மாற்றிவிட்டது: 'யூ. என். பி. யைச் சேர்ந்தால்தான் தமிழர்களிற்கு விமோசனம்' என்கிறார் காங்கிரசின் தலைவர். அரசாங்க குமாஸ்தாக்களிற்கு தோழிற் சங்க வுரிமை பெறுவதென்றே தம் வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்று பிரசங்கங்கள் செய்த காங்கிரசுவாதிகள் இன்று அரசாங்க குமாஸ்தாக்களையே நசுக்கும் நோக்கமாகக் கொண்டுவரப்பட்ட திட்டத்திற்கு தம் ஆதரவுகளை அளித்துவிட்டனர். 'இடதுசாரிகளுடன் சேர்ந்து யூ. என். பி. யை முறியடிப்போம்' என்று கங்கணம் கட்டிகின்ற காங்கிரஸ் இன்று 'இடதுசாரிகளை முறியடிப்போம்' என்று வீரம் பேசுகின்றது. ஐக்கியம் போதிக்கும் எங்கள் ஐக்கியதேசியக்கட்சியினங்கத்தவர்களிற்கே ஐக்கியம் என்ன என்பது தெரியாது திகைக்கின்றனர். 'உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுசேருங்கள் என்று கூக்குரல் போடும் எங்கள் இடதுசாரிகள் தாங்கள் எவ்விதம் ஒன்றுசேர்வது

என்பது தெரியாது திகைக்கின்றனர். இன்றைய இலங்கையின் நிலைமேற்கூறியவிதமே யிருக்கின்றது. இவ்விதமான கீழ்த்தரமான விஷயங்கள் எம் நாட்டிலினிமேலும் நடக்குமேயாகில் அது ஓர் வெட்கக்கேடேயாகும். நாங்கள் சுதந்தரமக்கள் இனியாவது இலங்கையின் முன்னேற்றத்தையோட்டி, வகுப்புவாதிகளிற்கும், அரசியல் தந்திரிகளிற்கும், சுயநலப் புலிகளிற்கும், வேஷதாரிகளிற்கும் நாங்கள் இடங்கொடோமாகில் எம் நாடு மிகவுமண்மையில் உண்மைச் சுதந்திரத்தை நாடிச் செல்லுமென்பதே உண்மை.

உலகம் போற்றும் உத்தமன் காந்தியின் அழிவிற்கு காலாக விருந்த வகுப்புவாதனோய் இலங்கையிற் பரவுகின்றது. இந்நோயை கூடியகேதியில் பரவவிடாது தடுப்பதற்கு எங்கள் அரசாங்கம் முன்வராது. ஆகவே சுதந்தர மக்களான நாங்களே அதற்கு முன்வரவேண்டும். தமிழர்களான நாங்கள் வகுப்புவாதிகளாய் விளங்குவோமேயாகில் அது தமிழ்ச்சாகியத்திற்கே ஓர் இழிவு, இலங்கையின்வாழும் எச்சாதியினரு மொன்றே என்பதுதான் எங்கள் நோக்கமாகவிருக்க வேண்டும். சிங்களவர்களும் நாங்களும் சகோதரர்களே. நாங்கள் ஒற்றுமையா யிருப்பதே எங்களன்னை இலங்காதேவியின் பூரணவிருப்பம். எங்களைப் பிரித்தாளப் பார்ப்பவர்களின் வலைகளினின்றும் தப்பிக்கொள்ள வேண்டும். ஜனநாயகம் எங்கள் நாட்டில் பரவச் செய்யவேண்டும். பெரும்பான்மையோர் சிறுபான்மையோரை நசுக்குதலும், சிறுபான்மையோர் பெரும்பான்மையோரை வெறுத்தலும் ஜனநாயக தர்மமாகா.

குருட்டு நம்பிக்கைகள்

“அச்சமில்லை, அச்சமில்லை, உச்சமீது வானிடிந்து வீழ்வந்த போதிலும், அச்சமில்லை, அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே” என்று அமர கவி பாரதியின் கவிதையை மேடைகளில் முழக்குவார்கள். ஆனால் மேடையால் இறங்கி வீதியிற் செல்லும்போது ஓர் பூனை குறுக்கிட்டவுடன் கதி கலங்கி நிற்பார்கள். உற்சாகத்துடனும் சந்தோஷத்துடனும் வெளியே எங்காவது புறப்படுவார்கள்; ஆனால் வழியில் யாராவது “எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டவுடன் ஏங்குகிறார்கள். ஓர் முக்கிய வேலை செய்வதற்காக மனத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார்கள்; ஆனால் ஓர் பல்லி சத்தமிட்டவுடன் பதைபதைக்கிறார்கள். சகுனம் பார்த்துச் சந்தோஷத்துடன் பயணம் புறப்படுவார்கள்; ஆனால் வழியில் எண்ணெய்க்காரன் எதிர்ப்பட்டால் ஏமாந்துவிடுவார்கள். உற்றருடன் உல்லாசமாகச் சல்லாப்பிப்பார்கள். அப்பொழுது ஓர் பல்லி தவறுதலாக வீழ்த்துவிட்டால் தவிப்புடன் பஞ்சாங்கத்தைத் தடவுவார்கள்.

இப்படியாக எடுத்த காரியங்களை எல்லாவற்றிற்கும் சகுனம், முழுவியளம், பல்லிசொற்பலன், கனாவில்பலன் என்பனவற்றி லெல்லாம் கவனத்தைச் செலுத்தி எமது மக்கள் உள்ள உற்சாகத்தையும் மன உறுதியையும் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இயற்கையான பல சம்பவங்களை இயற்கைக்கு மேற்பட்டன என எண்ணி அவற்றிற் காரணமின்றி நம்பிக்கை வைக்கின்றனர். இவற்றினுற் கெடுதல் இன்று எனப் பலர் பகரலாம். எனினும் ஒருவன் தனது உற்சாகம், உறுதி, பலம், மகிழ்ச்சி அதனால் ஓர் குதூகலம் ஆகியவற்றை யெல்லாம் ஒரு சாதாரண சம்பவத்தைச் சகுனப்பிசகுன வீண்நம்பிக்கை கொள்வதால் இழந்துவிடுகிறார்கள். இப்படியான நம்பிக்கைகள் எமது மனத்தை எவ்வளவு துன்புறுத்தி விடுகின்றன!

நாம் ஒவ்வொருநாளும் போகவேண்டிய இடங்கட்கு, “சைக்கிள்” இருப்பின் அதை எடுத்துக்கொண்டோ, இன்றேல் “பஸ்விலோ” போகின்றோம். எத்தனையோ தடவை யெல்லாம் “சைக்கிள் ரியூப்” வெடித்திருக்கும்; சைக்கிள் விழுந்து நெளிந்திருக்கும்; “பஸ்வில்” “பேர்ஸை” பறிகொடுத்திருப்போம். இப்படியான சம்பவ மெல்லாம் எல்லோருக்கும் சாதாரணமாய் சம்பவிப்பவை. ஆனால், ஒருநாள் ‘சயிக்கிலுடன்’ வாசலில் புறப்பட்டவுடன் ஒரு பூனைகுறுக்கிட்டால் அல்லது எண்ணெய் விற்பவன் எதிர்ப்பட்டால் அன்று நடக்கும் எதிர்பாராச் சம்பவங்களை யெல்லாம், விளக்கமாக, அன்று ‘சயிக்கிள் ரியூப்’ வெடித்தால், அல்லது நிலத்தில் விழுந்து காயம் ஏற்பட்டால், அல்லது “பேர்ஸை” தவறவிட்டால், இவற்றை யெல்லாம் பூனையின் தலையிலும், எண்ணெய்க்காரன் தலையிலுமா சமத்துவது?

ஒருவரைக் காணுவதற்காகப் புறப்படுகிறோம்; நண்பன், “எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டுவிட்டான்; சென்றவிடத்தில் தேடிய ஆளில்லை. ஆகவே நண்பன் “எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்டதனற்றான் அங்கே அலைந்து போனேன் என்று கூறுவதா? காக்கையிருக்கப் பனம்பழமல்லவா விழுந்தது? இப்படியாக எத்தனையோ குருட்டு நம்பிக்கைகளினால் நாம் பகுத்தறிவில்லாக் குருடர்களாகி விடுகின்றோம்.

பஞ்சாங்கத்தைப் புாட்டிக் கும்பலக்கினத்திலே சுபமுகூர்த்தம் வைப்பார்கள். ஆனால் காரியம் நடப்பது பஞ்சாங்கத்தின்படி கரிநாளில். இதை ஒருவரும் கவனிக்கமாட்டார்கள். ஒருவர் எழுதிய பஞ்சாங்கத்தில் 8-47 தொடக்கம் 9-23 வரை சுபமுகூர்த்தம் எனவிருக்கும். அதேநேரம் இன்னொருவர் எழுதிய பஞ்சாங்கத்தில் கரிநாளாயிருக்கும். இப்படியாக எடுத்த காரியத்திற் கெல்லாம் பஞ்சாங்கமும் சாத்திரமும் பேசி எமது பகுத்தறிவையும் ஆராய்ச்சியையும் பாழ்படுத்தி விடுகிறோம்.

குருட்டு நம்பிக்கையினாலேயே, ஓர் தெர்ப்பைப் புல்லையும் வேப்பமில்லையும் காட்டிப் பல்லாயிரம் மக்களைச் சிலர் இன்னும் ஆட்டிவைக்க முடிகிறது. பேய், பசாசு, முனி என்னெல்லாம் கூறிக் குழந்தை முதற் கிழவர் ஈராகவுள்ள மக்களையும் பயப்படுத்த முடிகிறது. மலேரியாவால் நடுங்குபவனுக்குப் பேய்பிடித்துவிட்ட தென்று கூறி மந்திரக்காரன் மந்திரிக்கிறான். பயமும் களங்கமு மில்லாத இளம் குழந்தைகளை “அங்கேபேய், அந்தப்புளியடியில் முனி” என்றெல்லாங்கூறி, இல்லாத பொருட்களிற் பயமூட்டிக் கோழைகளாக்கி விடுகிறார்கள். பொழுதுபட்டதும் குழந்தைகள் முற்றத்திற்குப் போவதற்குத் துணைவேண்டி யிருக்கிறது. பேய், பசாசு இல்லை என்பவனை அந்தச் சுடலைக்கு வா என அழைத்துச்சென்று, சதுப்புநிலத்திற் றேன்றும் “மாஷ்காஸ்” (Marsh gas) எரிவதைக் காட்டிக் கொள்ளிவாழ் பேயென நிரூபித்துவிடுகிறார்கள்.

பிராமணனுக்கு இரண்டுபடி அரிசி கொடுத்தாற் கூடியபுண்ணியம் எனவும், “ஐயா, நாலுநாளாய் பட்டினி. ஒருபிடி சோறு,” என்றுகேட்பவனுக்குக் கொடுத்தால் புண்ணியமே இல்லை என்று நம்புமளவிற்கு நாம் வந்துவிட்டோம். இப்படியாக எத்தனை எத்தனை நம்பிக்கைகள் மனிதனைப் பிறந்தன்று தொடக்கம் இறக்கும்வரை பகுத்தறிவும் ஆராய்ச்சியும் இல்லா மிருகங்களாக்குகின்றன. உண்மையாக நமது வருங்காலத்தவர்களை எல்லாம் வீரர்களாக விளங்கவேண்டுமானால், நாமெல்லோரும் சமமாக வாழவேண்டுமானால், நமது நாடு முன்னேறவேண்டுமானால் நாமெல்லோரும் குருட்டு நம்பிக்கைகளை ஒழித்து ஆராய்ச்சிக்கும் பகுத்தறிவிற்கும் முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும்.

S. P. நாகரத்தினம்,
Sr. H. S. C.

சமுத்தாயின் பரிதாபநிலை

உலகத்திலுள்ள மற்றைய நாடுகளைல்லாம் சகலதிறைகளிலும் மேம்பட்டு விளங்க நம்மீழத்தாய் மாத்திரம் சாதிரிதக் கட்டுப்பாடு, தீண்டாமை, கல்விச் சீர்திருத்த மின்மை, அரசியற் பாகுபாடு முதலிய கொடிய நோய்களினால் பாதிக்கப்படுவது மிக வருந்தத்தக்கவையாகும். இக்கொடிய நோய்களுள்ளும் அரசியல் நோயே தற்பொழுது சமுத்தாயை மிகமிகப் பாதிப்பதானமையின் அவற்றைப்பற்றிச் சில சுண்டுக் குறிப்பிடுகின்றேம்.

ஒருநாடு அரசியற்முறையில் முன்னேற்ற மடைய வேண்டின் அந்நாட்டவர் சுதந்திர வேட்கையுடையாராதல் வேண்டும். சென்ற சில காலமாய்த் தோன்றித் தலைவிரித்தாடும் பணக்கஷ்டமும் சுயநலவாதமும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்குங்கால் நம்நாடு சுதந்திரமடையு மென்று கூறுவது எவ்வளவு மடமை. இலங்கை அரசியற் முறையில் உயரிய வழியிற் செல்லவேண்டின் இலங்காதேவியின் தலையை அறுக்கக் கருத்துக்கொண்டிருக்கும் ஓர் மத்திய ஸ்தாபனம் வேண்டும். பாரதமாதாவின் பிணியை நோக்கி அதைத் தீர்க்கத் தோன்றிய இந்திய காங்கிரஸ்சபை போன்ற ஒருசபை இலங்கையிலும் ஏற்படு மென்றால் நாம் நம் சுதந்திரத்தைப் பற்றிப் பேசவும் வேண்டுமா? அல்லது நம்மாகாணங்களிலும், கிராமங்களிலும் அரசியற்சபைகளை யமைத்துப் பொதுநன்மையை நாடித் தொண்டாற்றி யிருந்தால் இலங்கை நாடு பன்மடங்கு உயரிய நிலையை யடைந்திருக்கு மென்பது ஒருண்மை. இந்திய காங்கிரஸ்சபைக்கு அரசினர் எவ்வளவு மதிப்புக்கொடுக்கின்ற ரென்பது யாவருமறிந்த விஷயம். பன்மடங்கு பெரியதும் பலவித பாஷைகளைப் பேசுவதுமான இந்தியாவில் அரசியல்ஸ்தாபனங்கள் மிகத்திறமையாக யாவரும் போற்றத்தக்க முறையில் நடத்தப்பெற்றவும், பின்னதனற் பயனடையவும், இச்சிறிய இலங்கை ஓரிரண்டு வர்க்கத்தாரைக் கொண்டும், இவ்வளவு காலம் வருந்தியும், போலிச் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுவாழ்வது வெட்கத்துக் கிடமானதே. உண்மைச் சுதந்திர மென்பது ஏகாதிபத்திய அரசியல்முறை முற்றாக நீங்கி ஓர் நாட்டினர் விடுதலை யடைவதே. இவ்வித சுதந்திரத்தை இலங்கை மக்கள் பெற்றுவிட்டார்களா? இல்லை. இந்திய காங்கிரஸ் தேர்தலில் அடைந்துவந்த பெருவெற்றியே அதன் பெருமைக்குத் தக்கசான்றும்.

இனி, நம்நாட்டு விவகாரங்கள் மிகப் பரிதாபகரமான நிலையிலிருப்பதற்குக் காரணங்கள் வேறுமுண்டு. ஒரு ஸ்தாபனத்தின் வளர்ச்சிக்கும், பெருமைக்கும், நிலைபெற்றிற்கும் முக்கிய காரணங்கள் உண்மைத் தலைவர்களே. உடல் பொருளாவி மூன்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்யத் துணிந்த பாரத உத்தமர்களைப்போல் உத்தமர்கள் உளரா? ஆம், இருந்தனர். ஆனால் அவர்தாம் செய்ய வேண்டிய சேவை முடித்தும் வழிகளைக் காட்டித் தன்

தும் சென்றுவிட்டனர். சென்றவர்களின் முறையைக் கடைப்பிடித்து நாடு இன்புறத் தொடர்பவர்கள் வேறொருவ ரில்லாதலாலேயே இக்கதியானான் எம்மன்னே. ஆனால் தேசோபகாரி யென்று இப்போது வேஷம் போட்டுத் தலைகாட்டும் தலைவர்களை யுற்று நோக்கில், அவர்கள் எத்தகைய ரொண் விளங்கும் தலைவ ரென்று எடிப்பவர்கள் எவ்வளவு கல்விமாண்களாயினுஞ் சரி, அரசியல் ஞானிகளாயினுஞ் சரி, அவர் களங்கமற்ற அந்தரங்க சீவியத்தை உடையரல்லாராயின் அவர் தலைமையை அதுகூலத்துடன் வகிப்பா ரென்பதும் சந்தேகம். உண்மைத் தலைவர்கள் இல்லாத காரணத்தினாலன்றோ. தமிழ் சிங்களராகிய இரு சாகியத்தார்க் கிடையில் வேற்றுமை ஏற்படுகின்றது. ஏன் இவ்விரு மதத்தவரும் ஒற்றுமையடைந்து ஓர் சுதந்திர நாடாக இலங்கையைப் பெறுதல் கூடாது? சிங்களர் தமிழர்மேல் தப்பிப்பிராயத்தையும், தமிழர் சிங்களர்மேல், தப்பிப்பிராயத்தையும் கூறிநிற்பல் வகுப்புத் துவேஷத்தைக் கூட்டுவதன்றிப் பிறிதொன்றல்ல. போலித் தலைவர்களின் கொடுமையினாலேயே காலத்துக்குக் காலம் பெருந்தீமைகளும் வகுப்புக் கலகங்களும் ஏற்படுகின்றன. அரசாங்கத்தில் அங்கத்துவம் வகிக்க விருப்புடையரேனும் மற்றைய வகுப்பினரைத் தூஷித்தலால் இவர்கள் நாட்டிற்கு வேறொரு நன்மையும் செய்ய முடியவில்லை. முன் நிலைபெற்ற சட்டசபைகளில் தமிழ் சிங்கள இருபிரதிநிதிகளும் எவ்வாறு ஒத்தழைத்து நாட்டிற்கு நன்மை புரிந்தன ரென்பதை எல்லோரு மறிவர். இப்போது தோன்றிய புதிய போலித் தலைவர்கள் நாளுக்குநாள் வகுப்புத்துவேஷத்தை யதிகரிக்கச் செய்கின்றனர். வகுப்புத்துவேஷம் எவ்வளவு அதிகரிக்கின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு தரித்திரம் தலைவிரித்தாடு மென்பதை அவர்கள் அறிந்திலர் போலும்.

ஆதலின், அரசியற்முறையில் முன்னேறுவதற்கு இலங்கையில் வசிக் கும் பல்வேறு பகுதியினரும் ஒற்றுமைப்படுத லவசியம். இதை நன்குணர்ந்து எமது நாட்டின் பொருளாதார நிலையைச் சீர்பெறச் செய்வது எம்தலைவர்களின் கடனாகும். ஆகையால் நாட்டின் அரசியற் சபைகளைப் பலபாகங் களிலு முண்டாக்கி, பாமரங்களின் நன்மையை நாடித் தொண்டாற்றி நாட்டைச் சீருற அமைக்கும் வழியையே நாடல்வேண்டும். இதை விட்டுத் தம்மைத் தாமே தலைவராக்கிக்கொண்டு தாம் கூறுவதே யமுதமொழி யென்றும் அதை யாவரும் கைக்கொள்ளவேண்டு மென்றும் விரும்புவோர் சுற்றில் இருந்தவிடர் தெரியாமல் மறைவ ரென்பது நிச்சயம். இதனை யுணர்ந்து இலங்கையின் உத்தமபுத்திரர்கள் நாட்டை இனியாகிலும் மேலுற்ச் செய்வாரா?

S. P. பாலசிங்கம்
S. S. C.

கமத்தொழில் விருத்தி

ஓர் நாட்டின் பொருளாதார நிலைக்கு மூல வேர் போன்றது கமத்தொழில் என்பது யாவருமறிந்ததே. ஓர் நாடு முன்னேற வேண்டுமாயின் அந்நாட்டின் கமத்தொழில் சிறந்து வளர வேண்டும். சென்ற மகாயுத்தத்தில் எங்கள் நாடு எவ்வளவு துன்பங்களடைந்தது? காரணம், கமத்தொழிலின்மையே. ஆனால் அக்காலத்தில் எம்நாடு அன்னியரின் ஆட்சியில் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. இன்றோ நாங்கள் சுதந்தர மக்கள். எம் நாடு சுதந்தரநாடு. எங்கள் இருதயங்களில் சுதந்தர உணர்ச்சி துள்ளி ஓடுகின்றது. இனியாவது எங்கள் நாட்டை நாங்கள் முன்னேற்ற வேண்டாமா? எங்கள் நாட்டை நாங்கள் பல துறைகளிலும் விருத்தி செய்யவேண்டும். வருங்கால இலங்கை அயல்நாட்டாரின் அடிபணிந்து வாழாமற் செய்வதே எங்கள் முதல் நோக்கமாக வேண்டும்.

முதலாவதாக எம்நாட்டின் வழற்சிக்கு இன்றியமையாதது எம்நாட்டின் கமத்தொழில் விருத்தியே. ஒரு காலத்தில் நமது இலங்கையானது பொருளாதார நிலையிலும் கமத்தொழிலிலும் மிக உன்னதமான நிலையிலிருந்தது. கீழைத்தேசத்துக் 'களஞ்சியறை' யென்ற பட்டத்தையும் பெற்றது. ஆனால் இது நீடித்திருக்கவில்லை. அன்னியரின் ஆட்சியில் எம்நாட்டின் விருத்தி தடைப்பட்டது. ஆகவே இன்று நாங்கள் இலங்கையைக் கமத்தொழிலில் முன்னேறச் செய்து பழைய 'களஞ்சியறை' என்ற நன் நாமத்தையும் சூட்டவேண்டும். கமத்தொழிலை விருத்தி செய்வதற்கு புதிய விஞ்ஞான முறைகளைக் கையாள்வதே எங்கள் நோக்கமாக வேண்டும். இன்றய வுலகில் பழைய கற்கால மனிதராய் வாழ்தல் முடியவே முடியாது. விஞ்ஞானம் உலகமெங்கணும் தலைவிரித்தாடுகின்றது. பெரிய பெரிய வேலைகளை மிகவும் சொற்ப சிலவுடனும் விரைவிலும் செய்யக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இலங்கையிலும் விஞ்ஞானத்தை நடமாடச் செய்யவேண்டும். பிறநாடுகளிலிருந்து பெரிய பெரிய யந்திரங்களை வாங்குவதற்கு எங்கள் அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும்.

இலங்கையில் ஐந்திலொரு பாகம் அடர்ந்த காடாயிருக்கிறது. இக்காடுகளை விளை நிலங்களாக்குவதற்கு விஞ்ஞானமே இன்றியமையாதது. எங்கள் கலப்பைகளும் எருதுகளும் இன்றைய உலகில் இருப்பதற்கே காரணமில்லை. எங்கள் கலப்பைகளால் இக்காடுகளை நாடாக்க முடியவே முடியாது. இன்றையவுலகில் செல்வம் வாய்ந்த நாடாக விளங்கும் அமரிக்காவைச் சற்று நோக்குங்கள். அங்கு என்ன நடக்கின்றது? எங்கு பார்தாலும் விஞ்ஞானம், எதற்கும், விளை நிலங்களைப் பண்படுத்துவதும்

யந்திரங்கள். அந்நிலத்தில் பயிரிடுவதும் யந்திரங்கள். அப்பயிர்களை வெட்டுவதும் யந்திரங்கள். பொதுவாக மேல் நாடுகளில் இவைகளே நடக்கின்றன. நாங்களும் நிலங்களைப் பண்பெய்வதற்கு யந்திரங்களைப் பாவிக்க வேண்டும்.

எம் நாட்டின் இன்றய நிலைக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் உண்டு. அவைகளில் எம் நாட்டினங்களின் சோம்பேறித் தன்மையே மிகவும் கெடுதியானது. அரசாங்கத்தில் குமாஸ்தாக்கள் ஆவோம் அன்றேல் உயிர்வாழோம் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றனர் எம் நாட்டார். எங்கள் அரசாங்கமும் இத்தகையதே. சுதந்தரம் அடைந்த ஆனந்தத்தில் எட்டு லட்சம் ரூபாயை அள்ளி யெறிந்தது. இன்று எட்டு லட்சம் மக்கள் வரையில் உழைப்பின்றித் தவிக்கின்றார்கள். சில விஷயங்களில் எங்கள் அரசாங்கம் எங்களுக்கு நன்மை செய்ய முன்வந்துள்ளது. ஆனால் நாங்கள் அதைப் பயன் படுத்துவதில் பின் நிற்கின்றோம். காடான இடங்களில் தொழிலில்லாது தவிக்கும் மக்களை எவ்வித சலுகையுடனும் குடியேற்றும் திட்டத்தைத் எங்கள் அரசாங்கம் பிறப்பித்திருக்கின்றது. ஆனால் எம் நாட்டார் வெட்கப்படுகின்றனர். என்னே விபரீதம்! என்னே அனியாயம்!! பிறநாட்டாரின் அடிபணிந்து பிச்சை யேற்று உண்பதில் வெட்கமில்லை, எம் நாட்டை நாங்களே பயிரிட்டுண்பதில் வெட்கமிருக்கின்றதாம்! இனியாவது இவ்வித கேவலமான மனக் கொள்கைகளை அடியோடு அகற்றி எம் நாட்டை முன்னேற்றுவதற்கு நாம் முன்வர வேண்டும்.

எங்கள் நாட்டில் வர வர சனத்தொகை அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றது. ஆனால் பொருளாதார நிலை படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டே போகின்றது. இதற்குக் காரணம் நிலக்குறைவே. உதாரணமாக ஒரு தொகை பரப்புக்காணிகளை வைத்திருக்குமொருவன் காளை வில் அதைத் தன் பிள்ளைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கின்றான். பின் பிள்ளைகளும் அப்படியே தங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கிடையே பங்கிட்டுக் கொடுக்கின்றனர். சுற்றில் ஒருவனுக்குச் சிறு நிலப்பரப்பே கிடைக்கிறது. இச்சிறு நிலப்பரப்பில் எப்படியாவும் வரும்படி யெடுக்க முடியுமென்றெண்ணி பயிரிடாது வாளா விருக்கின்றான்? ருஷியாவில் இக்கெடுதியை ஒருவிதமாகத் தடை செய்துவிட்டனர். கூட்டுறவுத் தொழில் (Collective farming) மூலம் இதை யோராவிற்கு நிறுத்திசெய்து விட்டனர் அதாவது ஒவ்வொருவனும் தன்னிடமுள்ள சொற்ப காணிகளை ஒரு சங்கத் திட்டம் ஒப்படைக்கவேண்டும். பின் அரசாங்கத்தின் உதவியைக் கொண்டு அவனும் தொழிலாளியாய்ச் சேர்கின்றான். சுற்றில் நிலத்திற் கேற்ப

வருமானத்தைப் பெறுகின்றான். இவ்விதமே இலங்கையிலும் செய்ய வேண்டியது இன்றியமையாதது.

இலங்கையின் கமத்தொழில் முலம் எங்கள் கைத்தொழிலையும் விருத்தி செய்ய வேண்டும். இலங்கை இன்று பிற தேசங்களிலிருந்து ஒருதொகை பணஞ் செலவிட்டு சீனி வாங்குகின்றது. இலங்கையின் சுகாதாயநிலை, “கருப்பம் பயிர் விளைவிப்பதற்கு மிக்க உகந்தது” என்று அனுபவ சாலிகள் கூறுகின்றனர். எங்கள் நாட்டிலேயே நாங்கள் கருப்பம் பயிர் களைப் பயிரிடுவோமாகில் எங்களிற்குப் போதுமான சீனியையும் உற்பத்தி செய்து பிற நாடுகளிற்குமனுப்பக் கூடியதுமாயிருக்கும். இதற்கு எங்கள் அரசாங்கம் இயன்ற வரையிற் பாடுபடுமேயாகில் இலங்கையே உலகில் ஓர் சிறந்த தீவாக விளங்கும் என்பதற்கு என்ன சந்தேகம்?

A. தர்மலிங்கம்,
S. S. C.

நான் கண்ட காட்சி

மாலை ஐந்து மணியிருக்கும். நண்பன் நாதனுடன் காற்று வாங்குவதற்காகக் கடற்கரைக்குப் புறப்பட்டேன். போகும் வழியில் இயற்கை அன்னையின் எழில் மிகு காட்சியைக் காண்பிக்கும் ஓர் பூந்தோட்டம் இருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் முத்துக்கள் சோரியுந் பூஞ்செடிகள். ஒருபக்கத்திற் தென்றற் காற்று பூக்களின் நறுமணத்தைக் கவர்ந்து சென்றது. மறுபக்கத்தில் கதிரவன் தன் பொன் போன்ற கிரணங்களால் பூக்களின் இகழ்களில் முத்தமிட்டான். இவ்விதம் இயற்கை அன்னையின் வனப்பை அத்தோட்டத்தில் நண்பனுடன் யானும் உண்டு கழித்து விட்டுக் கடற்கரை வழியாகச் சென்றோம். வானவாசிய மரங்களின் தண்ணிழல் நீடிக்கும் மாலை நேரம். கடல் முகட்டில் விளங்கிய சோதிமயமும், சோதியின் பிரகாசமும் என்னிருக்கனையும் கவர்த்தன. செங்கதிரச் செல்வனாகிய சூரியனே இஃபோதி. இவ்வியற்கை வனப்பின் அங்கு என்னே! கதிரவனின் பல்வகைக் கதிர்தன் அலைகள் மேற் துள்ளி விளை யாடுவது போலத்தோன்றிற்று. கடற்பாப்பும், குடபால்வானும் ஒரு பொருள் விளக்க முடையதாய்த் தோன்ற, அவை இரண்

டின் விளிம்புகளும் பொருந்து மிடத்தே, இம்மாளுலமே தன் வாயைத் திறந்து ஓர் பெரும் தீக்கட்டியினைக்கக்குதல் போற்றோன்றினான் பரிதி. சிறு மீன்கள் கடலிற் துள்ளித் துள்ளி நீர்தும் போது சூரியனின் பொன் மயமான கிரணங்கள் வெள்ளிய செதிலிற்பட்டுப் பிரகாசம்செய்தன. அலைகள் மாறி மாறி வருதல், நம் வாழ்நாளில் வரும இன்பதுன்பங்கள் போலத்தோன்றிற்று. இங்ஙனம் யாம் கடற் கரைபில் ஆழ்ந்திருக்கச் சூரியன் பகல் முழுதும் தேரோடிக் களைத்தவனாய், தன் இல்லாளைக் கரண விரும்பித் தன்னையும் உடலாகிய வானத்தையும் பொன்னிறமாக்கி, குடபால் சென்று மறைந்து கொண்டிருந்தனன். இவ்வண்ணம் சூரியனின் அழகைக் கண்ணுற்ற பட்சிகள் தங்கள் ஆடல் பாடல்களைத் தொடங்கின. உலகத்திலுள்ள ஜீவ செத்துக்களெல்லாம் இன்ப சாகரத்தில் மூழ்கி இருந்தன. சூரியன் குடபால் மறைந்ததும், அன்று பூரணையானதினால், தண்ணளித்திங்கள் தோன்றினான். எங்கும் பால் போன்ற வெண்ணிலா. இயற்கை அன்னையின் எழில் மிகு காட்சியை பூந்தோட்டத்திலும் கடற்கரையிலும் நன்கு களித்த யாம் மறுபடியும் வெண்ணிலாவில் பூரியின் அழகை நுகர்ந்து கொண்டு வீடு சென்றோம். “ஆ! என்னே இயற்கை அமைப்பின் இன்பம்.”! “என்னே எம்பெருமானின் அருட்திறமை!”

க. பரமநாதன்
S. S. C.

தமிழன் மாண்பு

தலைகீழிர்ந்து தனி அரசு ஆண்டவன் தமிழன். கலையிற் சிறந்தவன் தமிழன். அறியாத இலக்கியச் சித்திரங்களால் அவன் வாழ்க்கையின் அழகையும், அறத்தின் மாண்பையும், ஞானத்தின் மேன்மையையும் அறிகிறோம். வீரம், காதல், நீதி, ஆட்சி இலக்கியம், கலை, அரசியல், வணிகம், பொருளாதாரம், வாழ்க்கை அனைத்திலும் மாண்புற்றிருந்தான் தமிழன்.

இலக்கிய உலகில் மங்காத தீபம் போல் விளங்குவது தமிழன் தீட்டிய இலக்கியச் சித்திரங்களே. நமது தமிழ்த்தாய் உலகிற்கீத

வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பர் இம்முன்று கவியாசர்களும் உலகுள்ளமட்டும் தமிழை வாழவைக்கும் உரிர் நாடிகள் போன்றவர்கள். நந்தமிழ்மொழி சிதைத்துப் போகாமல், அன்றும், இன்றும் என்றும் புத்துயிர் கொடுத்துக் காப்பாற்றியவர்கள். வள்ளுவர், வையத்தில் வாழ் வாங்கு வாழும் அறம், பொருள், இன்ப வழிகளைத் துலக்கினார். இளங்கோ, அவ்வழிகளில் நடக்கும் ஆருயிர் வாழ்வின் இனப் துண்பங்களைச் சொல்லோவியமாக விளக்கினார். கம்பர், வாழ்வுக்கலையில் ஒரு தெய்வஒளியை வீசி, அரங்கத்தன்மையை நீருக்கும் தரும் வீரக்கனலைத் தூண்டினார். இவைகளிலிருந்தே தமிழன் மாண்புற்றிருந்தான் என்பதுக்கோர் சந்தேகம் இல்லை.

தமிழன் அறங்கிடந்த நெஞ்சமுடையோன். அஞ்சா நெஞ்சன். நீதியே அவன் ஆட்சி. இரக்கமே அவன் உருவம். ஓர் தமிழ் வேந்தன். ஒருநாள் உலாவ்வரும் வழியில் ஓர் மூல்கைச் செடி படாக் கொழுக்கொம்பிற்சி சிதைத்து கிடந்ததைக் கண்டான். உடனே அவன் தான் ஏறிவந்த தேரை அந்த மூல்கைக்கு விட்டுச் சென்றான். என்னே அந்தத் தமிழனின் இதயம்! போர் முரசு கேட்டது. வான் ஏந்தத் தானும் வலிமையில்லாத தன்னிளம் புதல்வனை அலங்கரித்துப் போருக்கு அனுப்பினான் அந்தத் தமிழ்த் தாய். அவன் போரில் மடிந்தான் என்று அவள் அறிந்தாள். “பின்புறத்தில் காயம் பட்டு இறந்திருப்பானாகில் அவனுக்குப் பாலுட்டி வளர்த்த என் தனங்களைப் பிடுங்கி எறிவேன்” என்று சபதம் செய்து கொண்டு போர்க்களம் புறப்பட்டாள். ஒவ்வொரு பிணமாகப் புரட்டிப் பார்த்தாள் ஈற்றில் தன்னிளம் குமரனைக் கண்டாள். ஆம், அவன் தன்னிளம் இதயத்தில் வேல்பட்டு இறந்து கிடந்தான். வீரத்தால் குமுறிய தாயுள்ளம் வெற்றிபெனக் களித்தது. இவ்விரத்தமிழ்த் தாயை யிட்டுப் பெருமைப்படாத தமிழன் யார்?

மனித வாழ்க்கையையே மாசு படுத்தும் மேல் நாட்டு நாகரீகத்தைக்காணா நாணுகிறான் தமிழன். ஐந்தடுக்கு மாடிகளில், இந்திரச் செல்வம் தூய்த்து இனிது வாழும் வாழ்க்கையையும், கஞ்சுக்கு வழியின்றித் தெருத் தெருவாய்த் திரிந்து அல்லற்படும் வாழ்க்கையையும் காண நாணுகிறான் தமிழன்.

“தனியொரு மனிதனுக் குண வில்லையெனில் ஜெகத்தினை அழித்திடுவோம்!” என்று குமுறிய தமிழன்

இக் கேவல வாழ்க்கையைக் காண நாணமாட்டானா? வாழ்க்கையை அலங்கோலமாகக் கணித லட்சியத்தைக் காற்றில் பறக்க விடும் கேவல வாழ்க்கையில் தமிழனுக்கு நம்பிக்கை மில்லை. அவனது நாகரீகம் மனித வாழ்க்கையைப் புனிதமாக்கும். இயற்கையில் இறைவனைக் கண்டவன் தமிழன். அவனது வாழ்க்கை நாகரீகம் சாகா வரம் பெற்றது.

பெண்மையைத் தெய்வமாகப் போற்றுவது தமிழன் இதய இயல்பு. வெளியூர் சென்றிருந்த ஓர் தமிழ்மகன் சில காலத்தின் பின் தன் காதலியிடம் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான். வரும் வழியில் மலர்ச் செடிகள் நிறைந்த ஓர் அழகிய நந்தவனத்தில், தேன் ததும்பும் மலரொன்றை இரு கரிவண்டிகள் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தன. பார்த்தான் அந்தத் தமிழ்மகன். அப்படியே சென்றால் வண்டிகள் கலைந்து விடும் என்று எண்ணித் திரும்பி வேறு வழியைத் தொடர்ந்தானாம். இந்த இதயம் படைத்த தமிழன், இக்காலத்தில் நிகழும் அட்டுழியங்களைக் கேட்கச் சுகிப்பானா?

நந்தமிழ்ப் பண்புகள், பண்டைப் பெருமைகள் போற்றத் தக்கனவே. ஆனால், இத்தனை பண்புகளை, பெருமைகளைக் கூறித் தப்பட்டம் அடித்தால் நாம் முன்னேறுவோமா? தமிழ் வளருமா? கலை மலருமா? தமிழ்ப்பண்புகள் வளரவேண்டின், தமிழன் வாழ வேண்டின், கலை மலர வேண்டின், நாம் அப்பண்புகளை, பெருமைகளை நன்றாகக் கற்றறிந்து முன்னேற முயலல் வேண்டும்.

C. S. சம்பந்தன்
Pre-Senior.

வீழ்க தண்புனல்

யாழ்ப்பாணம் கருதும் தண்புனலானது வானத்திருந்து மலைகளின் மேல் வீழ்ந்து பின் சிறு அருவிகளாகக் கூடிக்கொண்டையில் போராக மாறி ஓரிகையில் செங்குத்தான பாறைகளில் வீழும். இதனை நீர் வீழ்ச்சி (Waterfall) என்று கூறுகின்றோம். இப்படிப்பட்ட நீர் வீழ்ச்சிகளை உடைய நாடுகளே உலகில் கைத்தொழில் வர்த்தகம் என்பவற்றில் சிறந்து விளங்குகின்றன. அங்கு பல கோடி மக்கள் வேலைசெய்து சிறப்புடன் வாழும் காட்சியைக் காணாவிடினும் கேட்டு அறிந்திருக்கின்றோம்.

இயந்திரங்களை இயக்குவதற்கு உபயோகப்படும் மூலப் பொருட்கள் நான்கு:— மின்சார சக்தி, காற்று, பெற்றல், நிலக்கரி என்பனவாகும். இவற்றுள் மின்சார சக்தியே முக்கிய ஸ்தானம் வகிக்கின்றது. அதனைப் பெறமுடியாத தேசங்கள் நிலக்கரியைப் பெரும்பாலும் உபயோகிக்கின்றன. மின்சார சக்தியினால் இயந்திர சாலைகளை நடத்துவதில் சிறந்த நாடு, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் (U. S. A) இந்த நாடு மின்சார சக்தியை உலகின் பெரிய நீர் வீழ்ச்சியான “நயாக்கரா” (Niagara) விலிருந்தே பெறுகின்றது.

காற்றின் உதவியால் மின்சாரசக்தியைப் பெறப்பித்து தொழிற்சாலைகளை நடத்துவதில் டென்மார்க், ஒல்லாந்து ஆகிய இரண்டு நாடுகளும் சிறந்தவை. பெற்றல் எண்ணெயை உபயோகித்துக் கைத்தொழில் நடத்துவதில் இங்கிலாந்தும் ஒன்றாகும். அங்கு எண்ணெய் ஊற்றுக்கள் இருத்தலே ஒரு காரணமாகும். நிலக்கரியை உபயோகித்து அனேக நாடுகள் இயந்திர சாலைகளை நடத்துகின்றன. இங்கிலாந்து அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் என்னும் இரு தேசங்களிலும் இருந்தே மற்றைய நாடுகள் நிலக்கரியைக் கிடைத்து வாங்குகின்றன.

இத்திறம் பொருத்திய நீர் வீழ்ச்சிகள் எம் இலங்கையில் இல்லாவிடினும் சிறிய நீர் வீழ்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன. அவை உலகில் பிரசித்தியடைந்தவற்றுடன் ஒப்பிடத் தகுதியற்றனவாயினும், “காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு” என்றும் போல எம் நீர் வீழ்ச்சி எமக்குப் பெருமை படைத்ததாகவே அமையும். ஆதலால் அவற்றைச் சிறிது ஆராய்வாம்:— முதலாவது

வது “தீயத்லுமா” வீழ்ச்சி; இது அப்புத்தளைக்குச் சமீபத்தில் கிரிண்டி ஓயர் விலிருக்கின்றது. இரண்டாவது “லகாபாறு” வீழ்ச்சி; இது கள்ளிகங்கையில் உள்ளது. மூன்றாவது “கிளேயர் மம் பொடை” வீழ்ச்சி; இது மகாவலி கங்கையில் உள்ளது. இவற்றை வைத்துக்கொண்டு எம் இலங்கை அரசாங்கம், “கையில் கணியிருப்பக் காய்க்கு அழுவாரைப் போல” நிலக்கரிக்குத் தொகையான பணத்தை வருடந்தோறும் செலவழித்தே வாங்குகின்றது.

இதனைப்பற்றி எம் அரசாங்கம் கவனம் எடுப்பதாகப் பல பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தனர், இதனைக் கட்டாயமாக அரசாங்கம் கவனித்தல்வேண்டும். இப்படியே சிறிய அளவு மின்சாரசக்தியை ஆரினும் பெற்றால் அதனால் வேலைபற்றாரின் தொகையைக் குறைக்கவும் முடியும் வேலையும் நன்றாக நடக்கும் எம் நாடும் பிரசித்தியடையும். ஆகவே எத் தொழிலுக்கும் தண்புனல் இன்றியமையாத பொருளாதலின் நாம், வீழ்க தண்புனல், வீழ்க தண்புனல், வீழ்க தண்புனல், என வாழ்த்துவாம்.

K. குமாரசுவாமி
Form III

இலங்கையின் கைத்தொழில் விருத்தி

இன்று இலங்கையில் கைத்தொழில் நடப்பதற்கு ஏற்ற சாதனங்கள் பல இருக்கின்றன. இலங்கையில் இருக்கும் இருப்பு இலங்கைக்கு எத்தனையோ வருடங்களுக்குப் போதுமானவை. இருப்பினும் பல இயந்திரங்களைச் செய்து பல தொழிற்சாலைகளை நிறுவ வேண்டும். அதுவுமன்றி உழவு யந்திரங்கள் பலவற்றைச் செய்து, அதனால் ஏழைக் கமக்காரர்களுக்கு உதவிபுரியவேண்டும். அப்படிச் செய்வதனால் நமது நாட்டில் அதிகமான தானியங்களை விளைவிக்கலாமல்லவா?

இருப்பினும் செய்த இயந்திரங்களை இயக்குவதற்கு மின்சார சக்தி வேண்டுமல்லவா? இலங்கையின் மலைநாட்டில் இருக்கும் நீர்வீழ்ச்சிகளிலிருந்து இலகுவாகக் குறைந்த செலவில் நாம் எமக்குத் தேவையான மின்சார சக்தியைப் பெறலாம். அதற்கும்

இன்று நமது அரசாங்கத்தார் போடும் திட்டம் விரைவில் நிறைவேற்றினால் இலங்கையின் கைத்தொழில் விருத்திக்கு ஓர் தடையுமில்லை.

இன்று அமெரிக்காவில் செயற்கை ரப்பர் (Synthetic Rubber) செய்கிறார்கள். அது எங்கள் ரப்பருக்குப் பதிலாக வந்துவிட்டால் ரப்பர் ஏற்றுமதியை நாம் நம்பியிருக்க முடியாது. எங்கள் ரப்பரைக் குறைந்த விலைக்கு வேறுநாடுகளுக்கு அனுப்பி, அங்கிருந்து அதிகவிலையில் 'ரயர்', 'ரீபூப்' 'ரேசர்' முதலிய பொருட்களை இங்கு இறக்குமதி செய்கின்றோம். நாம் எங்கள் நாட்டிலேயே அவற்றைச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதனால் எங்கள் நாடு கைத்தொழிலில் முன்னேற்ற மடையுமல்லவா? எங்கள் அடுத்த ஏற்றுமதிப் பொருளாகிய தேயிலையும் உலகின் பன்னிரண்டு விகிதந்தான். ஆகவே இதையும் நாம் நம்பியிருக்க முடியாது.

இனி, எங்கள் தேங்காய்களுக்குப் பதிலாகப் போஞ்சி, சிறுசுணல்விதை கச்சான் முதலியன உபயோகத்துக்கு வந்துவிடும். அப்படி வந்தாலும் என்ன? நாம் தென்னையிலிருந்து அநேக பொருட்களைச் செய்யலாம். சிரட்டையிலிருந்து அசெற்றிக் அசிட் (acetic acid) செய்யலாம். அதற்கு இன்று இலங்கையிலிருக்கும் ஒரு தொழிற்சாலை போதாது. தொழிற்சாலைகள் பலவற்றை நிறுவவேண்டும். இன்னும் பலவினையாட்டுச் சாமான்கள் (Toys) செய்யலாம்.

சிலர், "கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவதேன்" என்று சொல்லுவார்கள். அதைப்போல நாமும் எங்கள் கையிற் காரியத்தை வைத்துக்கொண்டு மற்றைய நாடுகளிலிருந்து பென்சில்களை வரவழைக்கின்றோம். இலங்கையில் வினையும் காரியத்தையெல்லாம் நாங்களே எங்களுக்குத் தேவையான பென்சில்களைச் செய்யவேண்டும்.

கடவெட்டியில் கண்ணாடி செய்வதற்கு வேண்டிய மூலப் பொருட்கள் இருக்கின்றன. அங்கேயே ஒரு தொழிற்சாலையை நிறுவிக் கண்ணாடிகளைச் செய்து அதனால் இலங்கையின் கைத் தொழிலை இன்னொருபடி உயர்த்தலாம்.

இன்னும் மதுபானத்தி லிருந்து சீனி செய்யலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே மதுவிலிருந்த சீனியைச் செய்வார்களானால் நம்நாடு பிறநாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கும். பின்பு மக்கள் அதைக் குடித்துத் தங்கள் அறிவை யிழந்து வெறியர்களாகிக் கொலைஞர்களாக வரமாட்டார்கள் அல்லவா? ஆதலால் சுதந்திர இந்தியாவி னின்றும் விலக்கப்பட்ட மதுவின் றும் சீனி செய்யவேண்டும். இன்றேல் ஏராளமான கருப்பந்திகளை உற்பத்திசெய்து அவற்றிலிருந்து சீனியைச் செய்யவேண்டும். எங்கள் நாட்டுச் சீனியைக்காண எங்களுக்கும் உற்சாகம் உண்டாகு மல்லவா?

இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் அதிகமாகக் காணப்படும் முருகக் கற்கள் (Limestones) 'சீமென்ட்' செய்வதற்கு மிக முக்கியமானவை. அவற்றி னுதவியினாலேயே இன்று அரசாங்கத்தார் காங்கேசன்துறையில் ஒரு 'சீமென்ட்' தொழிற்சாலை கட்டுகிறார்கள். அது கட்டி முடிந்து 'சீமென்டும்' நாமே செய்யத் தொடங்கிவிட்டால் எங்கள் இலங்கையின் கைத்தொழில் விருத்திக்கு வேறு என்னதடை இருக்க முடியும். இன்னும் சில வருடங்களுக்குள் இலங்கை கைத்தொழிலில் விருத்தி யடைந்துவிடும், இலங்கை கைத்தொழிலில் உலகிலேயே மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற நாடாக வந்துவிடும்.

க. மகாதேவன்,
Form III.

ஓர் கதிரையின் சுயசரிதை

நான் யார் தெரியுமா? உங்களுக்குக் கால்வலிக்காமல் அமரச் செய்யும் கதிரை. நான் முதல் காட்டிலே ஒரு விருட்சமாக இருந்தேன். என் கிளைகளிற் பல குரங்குக் கூட்டங்கள் வாசஞ் செய்தன. ஒருநாள் பல கூலியாளர்கள் என்னைக் கோடரியாற் றறித்து வீழ்த்தினார்கள். பின்பு அவர்கள் என்னை ஓர் 'லொறியில்' ஏற்றி ஓர் விறகுசாலைக்கு அனுப்பினார்கள். இங்கு என்னைப் பல மலையாளப் பெரிய வர்களால் துண்டாடினார்கள். எனக்குப் பெரும்வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. பின் அவர்கள் என்னை ஓர் அழகிய கதிரை ஆக்கினார்கள் அப்பொழுது எனக்கு இருந்த சந்தோஷம் சொல்லமுடியாது. விறகுசாலை முதலாளி என்னை ஓர் செட்டிக்கு விற்றான். அங்கு நான் மிகவும் காலம் கழித்தேன். ஒரு நாள் அவரின் மகன் ஏதோ கோபத்தினால்

என்னை உதைத்து வீழ்த்தினான். அப்போது என்னுடைய ஒரு கால் முறிந்துவிட்டது. செட்டியார் என்னை ஓர் தச்சனிடம் கொடுத்துப் புதிதாக ஓர் கால் போடுவித்தார். ஒரு நாள் இவர் வீட்டிலே கல்யாணம் நடைபெற்றது. அப்பொழுது செட்டியார் என்னை ஓர் மண் அறையில் கொண்டுபோய் வைத்தார். என்னைப் பல இடங்களிலும் கறையான் அரித்துவிட்டது. செட்டியார் இப்பொழுது என்னை உபயோகிப்பதில்லை. நான் இப்பொழுது ஒரு மூலையிற் கிடக்கிறேன். என் பழைய நிலைமையை நினைக்க நினைக்க எனக்குத் தூக்கிவாரிப்போடுகிறது. உங்களுக்கு உதவுகிறான் இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையை உணருங்கள்.

த. பவளராசா,
Form II.

தான்தோன்றி ஈஸ்வரன்

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேளாளன் மூலஸ்த்திவுப் பகுதியில் இருந்தான். அவனுக்குக் கமஞ்செய்யப் போதியநிலம் இல்லாததால், கிட்டத்தில் உள்ளவொரு காட்டையனுக்கி, அங்குள்ள மாங்களை வெட்டினான். வெட்டின மாங்களின் அடிகளை எரிப்பதற்காகத் தீயை மூட்டினான், மூட்டியபின்பு அவன் வீட்டிற்குப் போய்விட்டான். மறுநாள் தீ மூட்டிய இடத்தை வந்துபார்த்தான், அங்கே ஒருபகுதி எரியாமல் இருப்பதைக்கண்டு அற்புத மடைந்தான். பின்பு அவன் வீட்டுக்குச்சென்று மண்வெட்டியை எடுத்துவந்து அவ்விடத்தில் வெட்டிப் பார்க்கும்பொழுது, ஒரு கல்லு இருக்கக்கண்டு கல்லின்மேலும் ஒருவெட்டு வெட்டினான், அந்தக் கல்லினின்றும் இரத்தம் பெருகுவதைக் கண்டான். அவன் அப்படியே பிரமித்துப்போனான். இந்தக் கல்லினின்றும் எப்படி இரத்தம் வரும் என்று சொல்லிவிட்டு ஒட்டமாகத் தன்னுரை அடைந்து, அங்கு இருக்கும் சனங்களுக்கு அறிவிக்க அவர்க ளெல்லோரும், வந்து பார்த்தார்கள், அந்தக் கல்லில் இரத்தம் இருப்பதைக் கண்டார்கள். அது ஒரு லிங்கமென்று தேரிந்து கொண்டார்கள். உடனே அந்த லிங்கத்திற்குத் “தான்தோன்றி ஈஸ்வரன்” என்றும், “வேகாதவன்” என்றும் அழைத்தார்கள். தான்தோன்றி ஈசுவரன்” என்றால் தானாகத் தோன்றின ஈஸ்வரன் என்பது அர்த்தம். “வேகாதவன்” என்றால் எரியாதாடு என்பது அர்த்தம். பின்பு எல்லோருமாக, அவ்விடத்தில் ஒரு கோயிலைக்கட்டுவித்தார்கள். பின்பு அந்த இடத்திற்கு ஒட்டுசுட்டான் என்று பெயர் வைத்தார்கள். இத்தச் சரித்திரம் முன்னுள்ள முதியோரால் தெரியப்பட்டது. இந்தத் தான்தோன்றி ஈசுவரனுக்கு வருஷாவருஷம் திருவிழா நடைபெறுகின்றது. இந்த ஒட்டுசுட்டான் என்னும் ஊர் மாங்குளம் என்னும் ஊரிலிருந்து பதினேந்து மைலுக்கு அப்பால் இருக்கின்றது.

R. M. லிக்கினேஸ்வரன்,
From II.

எங்கள் கல்லூரி மணி

எங்கள் கல்லூரியின் நோங்களைக் குறிப்பதற்குக் கல்லூரியின் மத்தியில் ஒரு மணிகட்டப்பட்டிருக்கின்றது. எங்கள் கல்லூரி காலே ஒன்பதுமணிக்குத் தொடங்கும். கல்லூரி தொடங்குவதற்கு முன் தேவாரத்திற்கு மணி அடிக்கப்படும். தேவாரம் முடிந்தபின் மணி அடிக்கப்படும். அதன்பின் கல்லூரி தொடங்கும் ஒவ்வொரு பாடங்களும் தொடங்கும் பொழுதும் முடியும்பொழுதும் மணியடிக்கப்படும். காலையில் முதல்மணி அடித்தவுடன் எல்லா மாணவர்களும் தங்கள் தங்கள் வகுப்புகளுக்கு வந்து சேர்ந்துவிடுவார்கள், மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்கு மணி அடித்தவுடன் வீட்டில்போய்ச் சாப்பிடும் மாணவர்கள் குடல்தெறிக்க ஒரே ஒட்டமாக வீட்டைநோக்கிச் செலுவார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டுக் கல்லூரியை நோக்கி ஓடி வருவார்கள். சங்கதி என்ன? மணி அடித்துவிடும். உபாத்தியாயர்களும் இந்த மாணவர்கள் போலவே. இந்த வெண்கலத்தினால் செய்யப்பட்ட மணிக்கு உபாத்தியாயர்களும் மாணவர்களும் எவ்வளவு பயப்படுகிறார்கள். இவர்களை இந்த மணியானது கட்டியாளுகின்றது அல்லவா?

ஆனால், விடுதிச்சாலையில் இருக்கும் மாணவர்களுக்கு இவ்வளவு கண்டம் இல்லை. மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்குப்பின் மணி அடித்ததும் மாணவர்களும் உபாத்தியாயர்களும் அங்கும் இங்கும் குடல் தெறிக்க ஓடுவார்கள். எதற்காக இப்படி ஓடுகிறார்கள்? அந்தப் பாழ்பட்ட மணி அடித்துவிடும் என்று இப்படி ஓடுகிறார்கள். எப்பொழுதும் படிக்க ஆசைஉள்ள பிள்ளைகள் தங்கள் வேலைகளை நேரத்தோடுசெய்து வைத்துவிடுவார்கள். ஆனால், படிப்பில் குள்ளர்களோ இவர்களைப் போலஅல்ல. எப்போ மணி அடிக்கும் எப்போ இந்த உபாத்தியாயர் தொலைவார். “கடவுளே” மணி அடியாதா? எப்போ நான் வீட்டிற்குப்போய்ச் சாப்பிடுவேன் என்று மணி இருக்கும் திசையில் தங்கள் காதுகளைத் திருப்பி வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். மணி அடிக்கிறதோ என்று சிலர் திரும்பிப் பார்ப்பதும் உண்டு. அப்பொழுது உபாத்தியாயர் கண்டுவிட்டால் மாணவனின் தலையில் நல்ல குட்டுத்தான் கிடைக்கும்.

இந்த மணியானது மாணவர்களைப் பயப்படுத்துவதோடு கல்லூரியில் வியாபாரஞ் செய்யும் கிழவனையும் பயப்படுத்திவிடுகின்றது. எப்படி? மணி அடித்தவுடன் கிழவன் தனது வியாபாரச் சாமான்களை எடுத்துப் பெட்டியுள் வைத்துக்கொண்டு வீடு நோக்கிச் செல்லுகிறார் அல்லவா? ஆதலால் எங்கள் கல்லூரி மணி கல்லூரியில் உள்ள எல்லாரையும் கட்டி யாளுகின்றது என்பதில் கொஞ்சமேனுஞ் சந்தேகமில்லை.

S. பாலசிங்கம்,
Form I.

காலஷேபத் திரட்டு

பேசாதே!

- (1) பையன் —: அப்பா! எனக்கு ஒரு பார்க்கர்
பெளண்டன் பேனா.....
தகப்பனார் —: போடா! அதைப்பற்றி என்னிடம்
பேசாதே!
பையன் —: இல்லை அப்பா! எனக்கு ஒரு பார்க்கர்
பெளண்டன் பேனா பரிசு கிடைத்தது.

நியாயந்தான்!

- (2) நீதிபதி —: இந்த மாதிரி சண்டை சச்சரவுகளைக் கோர்ட்டுக்கு வெளியே தீர்த்துக்கொள்வதுதான் நலம்.
கைதிகள் —: அப்படிச் செய்ய முயன்ற போதுதான் எங்களைப் போலிசார் பிடித்துக்கொண்டு வந்தாங்க எஜமான்!

அவர் நினைத்தது!

- (3) ஒருவர் —: ஏன் ஐயா! மனுசன் உட்கார்ந்து இருப்பது கூடத் தெரியாமல் கழுதை யார்ட்டம் வந்து மேலே விழுக்கிறே!
விழுந்தவர் —: மன்னிக்கணும் ஸார்! குட்டிச் சுவரென்னு நினைச்சுட்டேன்!
(4) வக்கீல் —: நீர் உண்மையிலேயே குற்றஞ் செய்ய வில்லையே?
கட்சிக்காரன் —: சத்தியமாகவில்லை.
வக்கீல் —: குற்றம் நடந்தசமயத்தில் உம்மை யாராவது பார்த்தார்களா?
கட்சிக்காரன் —: நல்ல வேளையாக என்னை ஒருவரும் பார்க்க வில்லை!

அதுமுடியும்

- (5) “இந்தக் கொழும்புப் பட்டணத்தில் பணமில்லாதவன் பாடு கஷ்டம்தான்; ஒன்றுமே வாங்க முடியாது!”
“அப்படியா? கடன்கூடவா வாங்கமுடியாது.”

பால் விஷயம்

- (6) ராஜம் —: (தன் அம்மாவிடம்) அம்மா! அம்மா! பூனைக் குட்டி பாலைக் குடிக்கிறது.
அம்மா —: விரட்டு, அதை முதலிலே.
ராஜம் —: இல்லை அம்மா; அந்தப் பூனைக்குட்டி தன் தாயிடம் பாலைக் குடிக்கிறது.

காரணம் அதுதான்

- (7) ஒரு பணக்காரர்: பிள்ளை குட்டி இல்லாமல் இறந்து போனார். அவர் விட்டுவாசலில் கூட்டம் கூடியது. அந்தக் குடும்பத்தில் ஓர் வாலிபன் திடீரென்று அழுத்தொடங்கினான், பக்கத்திலிருந்தவர்கள் “ஏன் அழுகிறாய்? நீ அவருடைய பிள்ளையா?” எனக் கேட்டார்கள்; அதற்கு அந்த வாலிபன் “நான் அவருடைய பிள்ளையாயில்லையே என்றுதான் அழுகிறேன்” என்றானும்.

அ. ராமநாதன்
S. S. C.

நியாயந்தான்!

ராஜா பாலுவைக் கொலைபுரிந்து விட்டதாக விசாரணை நடத்தப்பட்டது. அந்த ஊரிலுள்ள செல்வந்தர் சிலர் ராஜா குற்றவாழி என்று சாட்சிசொன்னார்கள். அவர்களுள் விதானையார் ஒருவர். ஆனபடியால் ராஜாவுக்கு ஆறு வருஷம் கடுங்காவல்த்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ராஜாவும் சிறைசென்றான்.

உண்மையில் ராஜா கொலைசெய்யவில்லை. பாலுவும் ராஜாவும் பெரும் விரோதிகள். ஆனபடியால் பாலு ஒருவருமறியாமல் வேறுருக்கு ஒடிவிட்டு, அங்கிருந்து ராஜா கொலைசெய்துவிட்டதாக ஒரு கதையைக் கிளப்பி விட்டான்.

ஆறு வருஷங்கள் முடிந்ததும் ராஜா சிறையிலிருந்து வார்தான். வந்து சிலநாட்களுக்குப்பிறகு பாலு வேறுரில் உயரோடு இருப்பதாக ஓர் படகுக்காரனிடமிருந்து அறிந்தான். அங்கு சென்று பாலுவைப் பலவந்தமாக இழுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

அவன் தன்னுடைய ஊருக்கு வரும் பொழுது அவனைக் குற்றவாழி என்று தீர்ப்பளித்த நீதிபதியும், செல்வந்தரும் விதானையார் வீட்டில் விருந்துண்டு கொண்டிருந்தார்கள். ராஜா பாலுவை அங்கு இழுத்துச்சென்றான். பாலுவைக் கண்டவுடன் அவர்கள் திகைத்து விட்டார்கள். பாலுவும் தன் முடிவு என்ன வராமோ என்று பயந்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது ராஜா, “நான் செய்யாத குற்றத்திற்காக என்மேல் வழக்கு வைத்தது மல்லாமல் சிறைக்கும் அனுப்பினீர்கள். ஆனபடியால் நான் செய்வது கியாயம்,” என்று சொல்லி, தன் மடியிலுள்ள கத்தியை எடுத்து பாறுவை ஒரேகுத்தாகக் குத்திக் கொன்றுவிட்டான்.

T. சோமசேகரம்
Form III.

வியாபாரி பொருவன் வியாபார விஷயமாக அயலூருக்குப் பேரக வேண்டிய அவதிகையினால் கட்டுப்பாசாதத்துடன் வெளிக்கிளம்பினான், வழியில் நடந்த களைப்பையும் தாகவிடையையும் தீர்க்கும்பொருட்டு ஆற்றக் கரையின் மருங்கிலுள்ள ஓர் அரசர நிதிலில் கைகால் அலர்ப்பிப் போசனத் துக்கு ஆயத்தஞ் செய்தான். இதைக் கண்ணுற்ற இடையன் ஒருவன் அவன் பக்கம் வந்து ஐயா,

"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா

மருந்தெனினும் வேண்டறபாற் றன்று"

என்று கூறிக்கொண்டே அமர்ந்தான். அதற்கு மதியூனாகிய வியாபாரி ஒரு துண்டு இலையைக் கிழித்து அதில் ஓரவிழ் சோற்றைத் தெறித்து ஐயா விருந்தாளியே,

"தினத்தணை நன்றி செயினும்

புனைத்தணையாக் கொள்வர் பயன்மெரிவார்"

என்று கூறிக்கொண்டே தன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டேகினான்.

*

*

*

ஓர் ஆசிரியரிடம் பல மாணவர் கல்வி கற்றனர். ஓர் நாள் அவர்களுடைய ஒரு சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்யும்வண்ணம் தம்முடைய குருவை போக்கி ஐய.

"மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி

மறைந்தொழுது மார்தர் பலர்"

இருக்கின்றனரே. இவர்களை எவ்வாறு பிரித்தறிவது எனக் கேட்டனர், அதற்குக் குருவானவர் மாணவர்களே!

"கணைகொடிது யாழ்? காடு செவ்விறாங் கன்ன

வினைபடு பாலாற் கொளல்"

என்று விடை பகர்ந்தார்,

*

*

*

வகைஞன் ஒருவன் தான் பிடித்த மீன்களைப் பறியிற் போட்டுக் கொண்டே தெருவாற் சென்றான். பறிக்குள்ளிருக்கும் மீன் தடித்து வீழ்வதைக் கண்ட தாவரபோசனி ஒருவர். வ! செம்படவனே!

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்றன்

உயிர்செருத் துண்ணமை நன்று"

என்று வேதங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறதே. அப்படி இருக்க இப்படிச் செய்தல் நீதியோ என்று கூறினர். அதற்கு அவ்வகைஞன் ஐயா?

"தினற்பொருட்டாற் சொல்லா துலகெனில் யாரும்

வினைப்பொருட்டா லுன்தருவா ரில்"

என்றும் வேதம்தானே கூறுகிறதெனக் கூறி அப்பாற் சென்றான்.

K. பூபாலசிங்கம்

III B.

Saiva Prakasa Press, Jaffna.

